

12/12/12

οκτώ ιστορίες για μια πλάτεια

OPENBOOK
Ανοικτή Λογοτεχνία

Κατερίνα **Θεριουδάκη** | Ελένη **Κοφτερού**

Στέφανος **Λίβος** | Βασίλης **Πουλημενάκος**

Μαρία **Ρογδάκη** | Νικόλας **Σμυρνάκης**

Γιάννης **Φαρσάρης** | Μιχάλης **Χαραλαμπάκης**

OPENBOOK
Ανοικτή Λογοτεχνία

www.openbook.gr

12 / 12 / 12

Οκτώ ιστορίες για μια πλατεία

 Παρακαλούμε σκεφτείτε το περιβάλλον πριν εκτυπώσετε

12/12/12

Συλλογή διηγημάτων

ISBN 978-960-99990-2-1

OPENBOOK – Ανοικτή Λογοτεχνία

Εικόνα εξωφύλλου:

Δον Ψυχώτης [donpsychote.blogspot.com]

Σχεδιασμός εξωφύλλου:

Λευτέρης Παναγουλόπουλος [www.leftgraphic.gr]

Συντονισμός έκδοσης:

Βασίλης Πουλημενάκος [vasilis67.wordpress.com]

Επιμέλεια έκδοσης:

Γιάννης Φαρσάρης [www.open-sesame.me]

Η συλλογή διηγημάτων “12/12/12”

διανέμεται ελεύθερα στο Διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου
με άδεια **Creative Commons**

[Αναφορά προέλευσης - Μη Εμπορική Χρήση - Παρόμοια Διανομή]

Πλατεία Συντάγματος

12 Δεκεμβρίου 2012, ώρα 22:30

Στη Βουλή γίνεται η συζήτηση για τον Προϋπολογισμό του 2013, που θα ψηφιστεί τα μεσάνυχτα. Στην πλατεία χιλιάδες κόσμου διαδηλώνουν εναντίον των νέων μέτρων.

Ένας ξαφνικός έντονος σεισμός προκαλεί την διακοπή της ρευματοδότησης μέσα και έξω από τη Βουλή. Από το σημείο αυτό ξεκινάνε οι οκτώ ιστορίες μας.

Κατερίνα : *«Παρακαλείται η περασμένη μου αγάπη να έρθει αμέσως δίπλα στον τσολιά»*

Ελένη : *«Για να γίνουν τα παγωμένα χρόνια μας, μαργαριταρένιες στιγμές»*

Στέφανος : *«Μην αφήνεις τους ανθρώπους να νομίζουν ότι έχεις την ανάγκη τους»*

Βασίλης : *«Κάθε πεντάλεπτο είκοσι συνθήματα, είκοσι γροθιές, είκοσι ενοχές»*

Μαρία : *«Αφού αγαπώ τους θυμωμένους ανθρώπους γιατί να μην πιστεύω το μήνυμά τους;»*

Νικόλας : *«Η οπτική μου γωνία είναι πάντα ευρεία, με βιού άνγκλ τουλάχιστον πενήντα μοιρών»*

Γιάννης : *«Πολύ φασαρία κάνουν κι αυτοί οι απ' έξω και δεν αντέχω»*

Μιχάλης : *«Οι πολιτικοί μας ντύθηκαν με κόκκινα κράνη και λερωμένες φόρμες εργασίας»*

Κατερίνα Θεριουδάκη

Θα πάω κι εγώ σου βγει και σε κακό

«**Ε**ΛΑ ΡΕ ΜΑΝΑ, ΚΑΛΑ ΕΙΜΑΙ ΕΙΠΑΜΕ! Ε, ναι σου λέω, χαλάρωσε! Κουνηθήκαμε, αλλά δεν άνοιξε κι η γη να μας καταπιεί. Άντε, άντε και θα έρθει πάλι το σταθερό μια περιουσία και θα σου φωνάζει ο μπαμπάς! Άντε λέμε, θα σε πάρω εγώ άλλη ώρα, γεια σου τώρα».

Δηλαδή αυτό το πράμα με τη μάνα μου, να μην εννοεί να καταλάβει ότι δεν είμαι ακόμα 15 χρονών (πάνε όσο να πεις χρόνια τώρα), ώρες - ώρες με κουράζει πολύ. Αλλά δεν έχει και ιδιαίτερο νόημα να προσπαθώ να της αλλάξω γνώμη. Έχει τόσο νόημα, όσο θα είχε το να προσπαθήσω να πείσω έναν καπνιστή να ανταλλάξει ένα πακέτο τσιγάρα με ένα πακέτο χαρτομάντιλα. Απλά δεν παίζει. Τόσα χρόνια βέβαια, μαθημένα τα βουνα στα χιόνια. Αλλά πώς να το κάνουμε, όλες οι ώρες δεν είναι ίδιες. Κι ιδιαίτερα εκείνη τη μέρα, η ψυχολογία μου δεν σήκωνε πολλά - πολλά.

Ακόμα και τώρα, δυσκολεύομαι να προσδιορίσω πότε ήταν η τελευταία φορά που τον είχα δει. Σίγουρα όμως είχε περάσει αρκετός καιρός... Μήνες ολόκληροι, τι μήνες, παραπάνω από χρόνο, δυο - τρία χρόνια; Ίσως και παραπάνω. Θυμάμαι είχε έρθει στο σπίτι μου για καφέ, και έφυγε μετά από πολλές ώρες. Και λέγαμε, λέγαμε, δε σταματούσαμε να μιλάμε (εμ, τα πολλά τα λόγια μας φάγανε, μπες και λίγο στο ψητό βρε παιδί μου). Ή μήπως ήταν η φορά που είχα πάει εγώ στο δικό του; Έχουν αλήθεια αρχίσει και μπερδεύονται οι αναμνήσεις στο μυαλό μου, και μου είναι πολύ δύσκολο να τις βάλω σε σειρά. Αλλά έτσι κι αλλιώς, δεν έχει και πολύ σημασία η κατάταξη (σάματις παρέλαση θα κάνουν;). Σημασία έχει, ότι δεν έχω ξεχάσει τίποτα.

Όπως συμβαίνει τις περισσότερες φορές στη ζωή, έτσι και τώρα, ο λόγος που αναφέρομαι σ' αυτόν σε παρελθοντικό χρόνο είναι στην ουσία ένας - η ιστορία μας έπεσε σε κακό timing. Έτσι μου είχε πει σ' ένα από εκείνα τα τηλεφωνήματα, που τώρα θυμάμαι με τόση νοσταλγία - κακό timing. Κι αυτό είναι που με παρηγορεί. Τι κι αν δεν έχω ιδέα τι μπορεί να έχει μεσολαβήσει στη ζωή του όλον αυτόν τον καιρό; Εναποθέτω όλες μου τις ελπίδες στους ανέμους, που μπορεί ξαφνικά να γυρίσουν και να γίνουν ενοϊκοί. Γιατί;

Γιατί είμαι καλός άνθρωπος. Και πιστεύω ότι μπορεί πολύ όμορφα να γίνει τώρα, αύριο ή μετά από τρία χρόνια, ό,τι δεν μπόρεσε να γίνει τότε.

Σε κάθε περίπτωση όμως, δεν αρνούμαι ότι είναι όσο να πεις μια δοκιμασία υψηλών προδιαγραφών, να ψάχνεις στο κουτουρού έναν άνθρωπο που έχει χάσει τελείως τα ίχνη του εδώ και καιρό. Και πέρα από πρόκληση, θα μπορούσε κανείς να πει ότι είναι ανούσιο, γραφικό, χαριτωμένο, ανάλογο με το πόσο κυνικά αποφασίζει να το δει ο καθένας. Ρομαντικό ε; Μάλλον. Πάντως η φωνή μέσα μου δεν έλεγε να σταματήσει να μου θυμίζει, οπότε θεωρούσε ότι πήγαινα να το ξεχάσω : *«Αυτός είναι. Αυτόν ζητάς»*.

Αυτή η ίδια φωνή ήταν που με έστειλε στη διαδήλωση εκείνο το βράδυ. *«Ίσως να είναι εκεί. Πήγαινε. Ίσως εκεί να τον ξανασυναντήσεις»*. Δεν θα πω ψέματα. Η φωνή είχε αρχίσει να γίνεται ενοχλητική, από καιρό. Προσπαθούσε, και μάλλον το κατάφερνε τις περισσότερες φορές, να με αποσυντονίζει τελείως και να με κινεί προς οποιανδήποτε κατεύθυνση ήθελε, λες κι ήμουν μια ασήμαντη μαριονέτα (μαριονέτα μπορεί, ασήμαντη όμως με καμία δύναμη). Με είχε πολλές φορές βγάλει εκτός προγράμματος και στείλει σε μέρη που δεν θα πατούσα υπό φυσιολογικές συνθήκες, απλά και μόνο με μια νόξη της ότι μπορεί να τον έβλεπα εκεί. Και συνήθως, επέλεγε τα μέρη όπου μαζευόταν πολύς κόσμος, πατώντας φαντάζομαι στον νόμο των πιθανοτήτων. Με λίγα λόγια, αυτή δεν ήταν η πρώτη φορά.

Ήταν όμως η πιο επεισοδιακή φορά. Γιατί τώρα, η φωνή μ' έστειλε σε μια συγκέντρωση. Όχι, όχι συγκέντρωση φίλων, ή παλιών συμμαθητών, ή των ενοίκων της πολυκατοικίας. Σε συγκέντρωση διαμαρτυρίας στο κέντρο της πόλης. Την ώρα που τα μέσα μαζικής προπαγάνδας φωνάζανε ότι θα ήταν η πιο λαοπλημμυρισμένη διαμαρτυρία των τελευταίων χρόνων, και ότι οι ευπαθείς ομάδες θα έπρεπε να αποφύγουν να πλησιάσουν. Έτσι, μη έχοντας προλάβει να γίνω μέλος μιας από αυτές τις ομάδες, πήγα. Σηκώθηκα και πήγα. Ευτυχώς δηλαδή που κατάφερα να παρασούρω μαζί μου και τη Μαριάννα, γιατί αλλιώς δεν την έβγαζα καθαρή μόνη μου.

«Πάντως, θέλω να δω ως πότε θα κουβαλάς αυτή την τρέλα μ' αυτόν τον άνθρωπο. Πότε θα το πάρεις απόφαση ότι δεν είναι εδώ ρε παιδί μου;» μου έλεγε καθώς πηγαίναμε για την πλατεία, με αυτό το χαρακτηριστικό σταράτο ύφος της.

Ναι, το καταλάβαινα ότι είχα γίνει γραφική. Και πρέπει να ομολογήσω ότι αν ήταν κάποια άλλη στη θέση μου, δεν θα την είχα αφήσει σε ησυχία θεωρώντας μία τέτοια δονκιχωτική στάση ως τελείως ανώφελη και άνευ αντικρίσματος. Όμως, μην κοροϊδεύεις λέει, γιατί ό,τι κοροϊδεύεις το λούζεσαι. Τώρα εγώ γιατί το λούστηκα, ενώ απλά δήλωσα πως θα το κοροϊδεύα εάν το συναντούσα, είναι ένα άλλο θέμα που αφορά περισσότερο τους εραστές των μεταφυσικών φαινομένων. Πάντως, το σίγουρο ήταν ένα. Δεν θα το έβαζα κάτω. Ο καιρός περνούσε, αλλά αυτό που ένιωθα γι' αυτόν έμενε μέσα μου αναλλοίωτο. Όποιος ήθελε να το καταλάβει, καλώς. Όποιος δεν ήθελε, πάλι καλώς. Καυγιάς θα γίνει;

Φαινόταν από πολύ μακριά ότι ο κόσμος που είχε συγκεντρωθεί ήταν πραγματικά πάρα πολύς. Δυστυχώς ένα από τα λιγοστά ταλέντα που δεν έχω, είναι να μπορώ να υπολογίσω πόσα άτομα βρίσκονται σε έναν ανοιχτό χώρο. Μπορεί να ήταν και 500, μπορεί να ήταν και 50.000, και παραπάνω μη σας πω. Πάντως 50 δε νομίζω. Α μπα, σίγουρα παραπάνω. Αλλά δε βαριέσαι βρε αδερφέ, έτσι κι αλλιώς τι σημασία έχουν οι αριθμοί όταν μιλάμε για συναισθήματα; Ήταν εν πάση περιπτώσει ένα σεβαστότατο πλήθος ανθρώπων, όλοι μαζεμένοι με μια κοινή αφορμή, αλλά για διαφορετικούς λόγους.

Από την καντίνα που είδε ευκαιρία για δουλειές με φούντες, μέχρι τους τρελούς της γειτονιάς (χμμμ, κάποτε ήταν ο τρελός του χωριού, τώρα πληθύνανε ζωή νά 'χουνε), και από τους κρυμμένους ασφαλίτες μέχρι τους επαγγελματίες αντιδραστικούς. Χωρίς αμφιβολία όμως, η πλειονότητα του κόσμου είχε μαζευτεί για να εκφράσει την αυθόρμητη αγανάκτησή του σε ένα επερχόμενο σερί μέτρων που θα του έκαναν τη ζωή ακόμα πιο δύσκολη. Και στην τελική, τι τον ψηφίζουν τον προϋπολογισμό, αφού δεν πέφτουν ποτέ μέσα;

Κι αν το κρύο ήταν τόσο τσουχτερό που υπό άλλες συνθήκες θα τους είχε κρατήσει όλους κλεισμένους στο σπίτι, σ' αυτή τη χρονική στιγμή είχαν μαζευτεί όλοι αυτοί οι άνθρωποι στο κέντρο της πόλης, προκειμένου να διαμαρτυρηθούν.

Βλέπεις τι χαζή που είναι η εξουσία λοιπόν... Στην πραγματικότητα, αν τους είχε διασφαλίσει τη ζέστη στο σπίτι τους, λίγοι θα το είχαν εγκαταλείψει μέσα στο καταχείμωνο, ακόμη και αν συντρέχανε πολύ πιο ευχάριστοι λόγοι. Όμως, όταν στερήσεις

από τον άνθρωπο τη ζέση και το πιάτο το φαί, δεν του αφήνεις και πολλά περιθώρια. Τον βγάζεις στον δρόμο, για να παλέψει. Στο δρόμο αδέρφια μου, στο δρόμο!

Συγνώμη. Παρασύρομαι καμιά φορά νιώθοντας τις λαϊκές μου καταβολές να παλεύουν να εκφραστούν στις σκληρές αυτές μέρες που βιώνουμε. Επανέρχομαι αυτεπάγγελτα στην τάξη (όχι ότι δεν έχω δίκιο, απλά δεν είναι της παρούσης), και συνεχίζω.

Το να ψάχνεις έναν άνθρωπο που έχεις να δεις χρόνια ανάμεσα σε αμέτρητο κόσμο, και μάλιστα νύχτα, είναι όσο να πεις ολίγον τι δύσκολο. Αλλά, εξαιτίας ενός άλλου νόμου που ψηφίστηκε πολλά χρόνια πριν, εκείνου του Μέρφου, όσο άσχημα κι αν είναι τα πράγματα, πάντα μπορούν να γίνουν χειρότερα. Βέβαια αν οι πρόγονοί μας είχαν κάνει μια παρόμοια συγκέντρωση και τότε, ίσως τώρα να μην κλαίγαμε. Ντέφι να γίνει.

Έτσι στα εμπόδια του αμέτρητου κόσμου και του χαμηλού φωτός, ήρθε μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα να προστεθεί και ένα ακόμα: ο πανικός. Γιατί; Γιατί δε μας έφταναν όλα, έγινε και σεισμός. Όλα δεξιά που λένε; Αυτό.

Για τον σεισμό δεν λέω περισσότερα επίτηδες, όχι σαν κατά λάθος. Θα πρέπει να ομολογήσω ότι αν τρέμω ένα πράγμα, αυτό είναι ο σεισμός. Που πάει να πει, ότι οι αντιδράσεις μου κάθε φορά που η γη θέλει να φτιάξει φραπέ, δεν είναι και πολύ κολακευτικές για την κοσμική εικόνα μου. Εξ ου και δεν επεκτείνομαι. Άλλωστε, ο έξω απ' εδώ ήταν μόνο μικρής διάρκειας και εντάσεως (άλλο κακό να μη μας βρει, στα όρη στ' άγρια βουνά, κ.ο.κ.). Χώρια που το κούνημα συνοδεύτηκε κι από μια διακοπή ρεύματος, αλλά ευτυχώς σε τέτοιες περιστάσεις οι μικροπωλητές στιγμιαίου φαγητού εργάζονται με γεννήτριες, οπότε πέρασε και δεν ακούμπησε.

Αφού λοιπόν συνήλθα και άρχισα πάλι να αναπνέω με ρυθμό που θύμιζε τον κανονικό, και μόλις η Μαριάννα είχε αρχίσει να συνέρχεται από το νευρικό γέλιο που της προκάλεσαν οι παραστατικές αντιδράσεις μου, άρχισα πάλι να την πρήζω... εεε... να μοιράζομαι μαζί της τις σκέψεις μου για τον άντρα της ζωής μου.

Για κάποιον αδιευκρίνιστο λόγο, αυτή τη φορά το πίστευα βαθειά μέσα μου. Θα ήταν εκεί, θα τον έβλεπα, θα του μιλούσα! Έστω κι αν έπρεπε να ανεβοκατέβω την πλατεία

δεκάδες φορές, έστω κι αν έπρεπε να κάνω σινιάλο απ' την τσάντα της Βουλής, ακόμη κι αν έπρεπε να σκεφτώ το πιο απίστευτο σχέδιο για να τον εντοπίσω.

Κι έτσι απλά, όπως έρχονται συνήθως οι μεγάλες ιδέες, μου ήρθε η μεγαλειώδης αναλαμπή. Μία έκκληση από το κεντρικό μεγάφωνο της συγκέντρωσης. Αυτό ήταν! Αν ήταν εδώ, αυτός ήταν ο πιο εύκολος, και ίσως ο μοναδικός, με πιθανότητες επιτυχίας, τρόπος να τον εντοπίσω.

Αλλά, τι να πω στο μεγάφωνο; *«Παρακαλείται η περασμένη μου αγάπη να έρθει αμέσως δίπλα απ' τον τσολιά;»*. Ε, δε λέγεται. Τι, τι, έπρεπε κάτι να σκεφτώ. Να πω να φωνάξουν πως βρέθηκε η ταυτότητά του; Θα ψαχτεί και θα καταλάβει πως είναι πάνω του, θα το θεωρήσει σύμπτωση. Να πω πως με κλείνει το αμάξι του και να έρθει να το τραβήξει; Συγκεντρώσου, δεν είμαστε σε γλέντι γάμου. Ώσπου, το βρήκα!

Χωρίς να αποκαλύψω τους σκοπούς μου, πήρα την σκληρόπετη φίλη μου απ' το χέρι και σπρωχτήκαμε μαζί προς την καρδιά της συγκέντρωσης. Στο μεταξύ, η δική μου καρδιά χτυπούσε αλύπητα, σαν να ήθελε να δραπετεύσει απ' το αγαλματένιο κορμί μου για να μην παρευρίσκεται στη γεμάτη ένταση σκηνή που θα ακολουθούσε. Ή σαν να ήθελε να μου δώσει εκείνη τον ρυθμό, να με κάνει να τρέξω ακόμα πιο γρήγορα για να θέσω σε εφαρμογή το σχέδιό μου, πριν προλάβω να αλλάξω γνώμη. Της λέω *«καρδιά μου, πού με πας;»*. Μου λέει *«σ' εκείνον π' αγαπάς»*. Α, εντάξει, απάντησα ευγενικά και κατευθυνθήκαμε παρέα προς τον προορισμό μας.

Το ύφος μου πρέπει να ήταν πολύ αξιολύπητο, γιατί μόλις με είδε ο τύπος που κρατούσε το μεγάφωνο να τον πλησιάζω, με ρώτησε όλο αγωνία αν μου συνέβαινε κάτι. Φυσικά και μου συνέβαινε. Είχα καταπιεί τη γλώσσα μου και είχα γίνει κάτασπρη ωσάν το λευκό πανί του σινεμά. Η ιδέα που πριν λίγο μου είχε φανεί μεγαλοφυής, τώρα είχε σβηστεί απ' το μυαλό μου λες και ένα αόρατο χέρι έκανε φορμάτ στον σκληρό μου δίσκο με μια μαγική κίνηση. Τιποτα. Κενό. Δεν είχα την παραμικρή υποψία για το τι θα μπορούσε να ήταν αυτό που θα μπορούσα να πω ή να κάνω για να μαγνητίσω το θύμα μου. Ω, Θεοί, πώς σας αρέσει να παίζετε με τις αδυναμίες των θνητών...

Δεν ξέρω πόση ώρα έμεινα κοκκαλωμένη μπροστά στον άνθρωπο με το μεγάφωνο. Ξέρω ότι αν δεν με τραβούσε η Μαριάννα απ' το μανίκι, μάλλον θα έμεινα παγωμένη κι

εγώ δεν ξέρω πόση ώρα ακόμη. Και έτσι, μ' αυτή της την απότομη κίνηση, σαν να ξύπνησα απ' τον λήθαργο και θυμήθηκα τι έπρεπε να κάνω.

Πλησίασα προς το αγόρι που κρατούσε το γιγαντίων διαστάσεων μικρόφωνο, και του είπα αποφασισμένα: «Παιδιά, αν δε σας πειράζει, θέλω να απευθύνω ένα προσωπικό μήνυμα». Τα παιδιά προσπάθησαν να μου εξηγήσουν ήρεμα κι ωραία ότι αν αρχίσουμε τα προσωπικά μηνύματα θα το κάνουμε ραδιοφωνική εκπομπή του '90, κι εγώ προσπάθησα να εξηγήσω στα παιδιά το ντέρτι μου το αγιάτρευτο. Δεν ξέρω πόση ώρα μπορεί να πήρε η όλη στιχομυθία, γιατί επικρατούσε και ο προαναφερθείς πανικός. Άλλοι να φωνάζουν συνθήματα, άλλοι να κάνουν προβλέψεις για μεγαλύτερο σεισμό (βάι βάι μάναμ'), οι δυνάμεις καταστολής (σιγά μην μπω μπάτσοι, έχω αγωγή εγώ) να προσπαθούν να συντονίσουν την κατάσταση, ένας χαμός κανονικός.

Ξαφνικά, ξανανιώθω ένα τράβηγμα στο μανίκι. Λίγο τα νεύρα μου από το ναυάγιο της απόπειράς μου, λίγο οι συνθήκες, γυρίζω νευριασμένη να ξεσπάσω δικαιωματικά επάνω στην βαριόμοιρη φίλη μου. Η έκπληξή μου όταν αντί γι' αυτήν, αντίκρισα Αυτόν, είναι κάτι που παρά τις αναμφισβήτητες λογοτεχνικές μου ικανότητες, δεν μπορώ να περιγράψω.

Αυτός! Εκεί, δίπλα μου! Ήταν εκεί, λίγα μέτρα πιο πέρα, και θέλησε να δει γιατί είχε σταματήσει εδώ και λίγη ώρα το μεγάφωνο να δίνει την γραμμή για τα συνθήματα.

Ε, την άτιμη τη φωνή, δε μου λέει τώρα και τα νούμερα του Λόττο...

Η **Κατερίνα Θεριοδάκη** γεννήθηκε ένα σημαδιακό φθινόπωρο του 1977 στη Θεσσαλονίκη, όπου και κατοικοεδρεύει διακριτικά μέχρι σήμερα - για αύριο κανείς δεν ξέρει. Μη γνωρίζοντας τι ήθελε να γίνει όταν μεγαλώσει, σπούδασε ξένες γλώσσες και ασχολήθηκε επαγγελματικά με διάφορα. Σήμερα εργάζεται σε μια πολυεθνική - κανείς δεν είναι τέλειος. Το γεγονός ότι δεν μπορούσε ποτέ να αφήσει καν ένα σημείωμα της προκοπής χωρίς να εκδηλωθούν τα συμπτώματα αυτής της περιέργης αρρώστιας που κάνει κάποιους ανθρώπους να πιάνουν μολύβι και να μην μπορούν να το εγκαταλείψουν, γρήγορα την οδήγησε σε περίεργα μονοπάτια. Η δημοσίευση χιουμοριστικών άρθρων σε διάφορα μέσα, καθώς και ένα σενάριο για stand up comedy, ένα θεατρικό έργο, ένα χιουμοριστικό μυθιστόρημα βραβαίνουν μεταξύ άλλων το ενεργητικό της. Παράλληλα, η στιχουργική τέχνη επίσης έχει αρχίσει δειλά - δειλά να καμαρώνει για άλλη μια φέρελιπ δημιουργό.

Ελένη Κοφτερού

Η τελευταία διαμαρτυρία

ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΔΙΑΔΗΛΩΤΕΣ, ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ, ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΙ, παραταγμένοι έτοιμοι να επέμβουν, αστυνομικοί, προβοκάτορες, μικροπωλητές γρήγορου φαγητού, περιστασιακοί έμποροι κόκκινων και γαλανόλευκων συμβόλων, αξιαγάπητα σκυλιά, και πολλοί μετανάστες μοιράζονταν το ζωτικό χώρο της πλατείας Συντάγματος. Ο έντονος φωτισμός διευκόλυνε την παρακολούθηση της συγκέντρωσης απ' τις κάμερες.

Από τις 8.30 που έφτασε στην πλατεία η Μαρία είναι θλιμμένη. Πονά για την εξαθλίωση και τη φτώχεια, για την κυριαρχία του φόβου. Παρόλα αυτά δε θέλει να παραδεχτεί ότι ξεπουλήθηκαν όλα. Ότι άδικα βασανίστηκαν και πέθαναν άνθρωποι που πίστεψαν στην ελευθερία, την ισότητα, τη δικαιοσύνη.

«Κανένας αγώνας δεν πάει χαμένος, παρά μόνο αυτός που δεν έγινε», αυτό πίστευε και μ' αυτό πορευόταν μέχρι σήμερα.

Το έντονο τράνταγμα που ακολούθησε έναν απόκοσμο δυνατό βόμβο προερχόμενο από τα σωθικά της πλατείας την απέσπασε βίαια απ' τις μελαγχολικές της σκέψεις. Οι μέχρι πρότινος φωνές διαμαρτυρίας και αγανάκτησης, ενώθηκαν σε μια λέξη που δεν ήταν πλέον σύνθημα αλλά διαπίστωση: Σ ε ι σ μ ό ς! Ακολούθησε ο αναμενόμενος πανικός με κραυγές, παιδικά κλάματα, εκκλήσεις προς το Θεό. *«Νά 'το πάλι το "θ"»* σκέφτηκε θλιμμένα. Είχε πρόβλημα με το θήτα η Μαρία...

“Θρόμβωση” αποφάνθηκαν οι γιατροί για τον ξαφνικό θάνατο του αγαπημένου της στο Παρίσι, λίγο πριν τη μεταπολίτευση... Κι από τότε φοβάται, σχεδόν μισεί τις λέξεις από θήτα που ζουν σε φιλοσοφικά και ιατρικά βιβλία: Θεός, Θάνατος, Θυσία, Θέλω, Θαύμα, Θάρρος κι ακόμη θυρεοειδής, θυμός, θρόμβωση.

Τα επόμενα δευτερόλεπτα λες και κάποιος κατέβασε το διακόπτη, έσβησαν όλα τα φώτα. Ο σεισμός προκάλεσε βλάβη στην κεντρική παροχή της πλατείας και η συσκότιση εκτεινόταν σε μεγάλη απόσταση.

Όχι, τον σεισμό δεν τον φοβήθηκε. Είχε ζήσει αρκετούς στο δωάρι της, στον τέταρτο όροφο μιας παλιάς πολυκατοικίας στην Κυψέλη. Τώρα που ήταν έξω θα φοβόταν; Το σκοτάδι όμως δεν το άντεχε. Πέρα από καθαρό φόβο, της προκαλούσε και μια μορφή δύσπνοιας, ένα πνίξιμο. Ήταν εικονοποιημένο στους εφιάλτες της το σκοτάδι. Αν και κοιμόταν πάντα μ' ένα μικρό φως αναμμένο, την κνηγούσε σα γλιστερή νυχτερίδα που έπεφτε στο πρόσωπό της κι άλλοτε με την αποκρουστική μορφή υπερφυσικού αρουραίου.

Στις συνεδρίες που έκανε με τον ψυχίατρο, το θέμα αναλύθηκε απ' όλες τις πλευρές. Έφτασε στο στάδιο της εξοικείωσης, θα μπορούσε κανείς να πει ότι τον συμπάθησε το φόβο της, -όχι το σκοτάδι, αυτό ποτέ!- αλλά όταν πλησίαζε στο στάδιο της εξάλειψης του, η Μαρία αρνήθηκε να το κάνει. Συνειδητοποίησε ότι δεν ήθελε ν' απαρνηθεί αυτόν τον συγκεκριμένο φόβο. Ήταν η ιστορία της. Κάτι σαν τους φακέλους των αγωνιστών που κήκαν στα πλαίσια «της άρσης των συνεπειών του εμφυλίου πολέμου!» Γι' αυτήν που είχε γεννηθεί στις φυλακές Αβέρωφ κι έμεινε εκεί μέχρι τα έξι της χρόνια, ο φόβος του σκοταδιού αντιπροσώπευε τον αγώνα της μάνας της και των άλλων έγκλειστων γυναικών, τα πρώτα της νανουρίσματα στο κελί, τότε που ξόρκιζαν όλες μαζί το σκοτάδι και τον σκοταδισμό που τους είχε βίαια επιβληθεί.

Έτσι διέκοψε τις συνεδρίες κι έμαθε να κοιμάται αγκαλιά με το φόβο της.

Χρησιμοποιεί και την τελευταία ικμάδα της για ν' αποτρέψει τον πανικό. Ακουμπά αυθόρμητα τ' αυτιά της και χαϊδεύει τα μικρά μαργαριταρένια σκουλαρίκια για να επικοινωνήσει μαζί του.

Συμπυκνωμένες νιφάδες χιονιού. Έτσι τ' αποκαλούσε. Μερικές φορές νόμιζε ότι αν έβρισκε ένα δυνατό μικροσκόπιο θα διέκρινε τις με μαγική μέθοδο στερεοποιημένες νιφάδες που δέθηκαν σε χρυσή βάση κι ας ήξερε ότι ήταν απλά μαργαριτάρια, αγορασμένα μάλιστα από επαρχιακό κοσμηματοπωλείο.

Το μοναδικό και λατρεμένο δώρο του. Της τα χάρισε στη δεύτερη κρυφή συνάντησή τους. «Για να γίνουν τα παγωμένα χρόνια μας, μαργαριταρένιες στιγμές» της είχε πει. Και μετά: «Μην τα φοράς ακόμη θέλω να φιλώ τ' αυτιά σου». Κι από τότε δεν τα έβγαλε απ' τους μικρούς λοβούς της, παρά μόνο στις ελάχιστες συναντήσεις τους και για όσο κρατούσε το αγκάλιασμά τους.»

Τα φορούσε συνέχεια, ακόμη και στις ανακρίσεις, στο κρατητήριο, στη φυλακή. Το '72 θυμάται, ένας αστυνομικός της τα έβγαλε τραβώντας τα βάνουσα, σκίζοντας και τους δυο

λοβούς της. Δυο ανοιχτές πληγές της άφησε, αλλά αυτό που την έκαιγε, ήταν μήπως χάσει τα σκουλαρίκια. Ευτυχώς, όταν αφέθηκε ελεύθερη της τα επέστρεψαν σ' ένα σακουλάκι λερωμένα με στεγνό αίμα. Μετά από κάποιο διάστημα επουλώθηκαν οι πληγές, αλλά τα σκουλαρίκια ήταν αδύνατο να σταθούν. Έπεφταν. Τρύπησε τ' αυτιά της λίγο πιο πάνω για να ξαναφορέσει τ' αστέρια του έρωτά της. Κι ήταν τόσο τρυφερή αυτή η δυσαρμονία πληγής και κοσμήματος!

«Σε κουβαλώ μέσα μου» έγραφε το μοναδικό σημείωμα που της έφερε ένας σύνδεσμος μετά τη διαφυγή του στη Γαλλία κι αυτή ήξερε ότι αυτό σημαίνει: «Να με περιμένεις, θα γυρίσω κοντά σου και τα σκουλαρίκια δεν θα είναι πια από χιόνι, αλλά από φεγγαρόσκονη». Από μικρή ήταν κάπως φεγγαροχτυπημένη η Μαρία, αλλά πολύ αποφασιστική και προσγειωμένη στους κοινωνικούς αγώνες. Αυτή η αντίφαση της χάριζε μια σπάνια λάμψη.

Το σκοτάδι, το κρύο και ο φόβος της φέρνουν ζαλάδα. Σφίγγει το μάλλινο κασκόλ πάνω της κι αυτή η κίνηση της δίνει μερικές ανάσες ζωής.

Αχ, πόσο το αγαπούσε αυτό το κασκόλ! Με πόση φροντίδα το έπλενε, και το άπλωνε πάνω σε πετσέτα για να στεγνώσει. *«Δεν είναι τυχαίο ότι δε θυμόμαστε καμιά άλλη καθηγήτρια!»* της είχαν πει με ειλικρινή αγάπη οι δέκα μαθητές της που οργάνωσαν τη συνάντησή τους, πριν οχτώ χρόνια.. Με μια γρήγορη θεατρική κίνηση, η Αθηνά το πειραχτήρι, αυτή που έκανε διδακτορικό για τις γυναικείες φυλακές Αβέρωφ, της πέρασε το κασκόλ στο λαιμό. Τα δάκρυά της κύλησαν ρυάκι στις ρυτίδες της κι εξατμίστηκαν στα γέλια που έκανε με τα παιδιά.

Τη μετρούσε στις ευτυχισμένες ώρες της αυτή τη συνάντηση. Δεν πειράζει που δεν επαναλήφθηκε, παρά τις διαβεβαιώσεις τους. Η Μαρία ήξερε καλά ότι δεν προλάβαν, ότι οι επιθυμίες τους ήταν σε άλλο κουτάκι φυλαγμένες, δε χωρούσαν στην ατζέντα της καθημερινότητας.

Μα και για το παλιό της είχε πολύ τρυφερά αισθήματα. Ήταν αγορασμένο το '81 λίγο μετά τις εκλογές, χρονική συγκορία που της έδινε την αφορμή για γλυκόπικρα χιουμοριστικά σχόλια με πολιτικές αναφορές: «Δεν παλιώνει γιατί κρατά δροσερό πάνω του τον αέρα της αλλαγής!», για ν' ακούσει την καυστική απάντηση της Ρόζας, παλιάς συντρόφισσας και φίλης της: « Ώρες - ώρες δεν

σε καταλαβαίνω! Εσύ που έφαγες με το κουτάλι τις φυλακές κι άντεξες βασανιστήρια να συγκινείσαι με την ποιότητα ενός παλτό, σαν κακομαθημένη αστή!».

«Είναι βιοχημικό το θέμα» της απαντούσε. «Η ασχήμια στάζει θλίψη στον οργανισμό μου. Αλίμονο αν αγωνιστήκαμε για έναν καλύτερο κόσμο κι όχι ομορφότερο!..» Η Ρόζα σταματούσε εκεί την κουβέντα, αφού θαύμαζε την καλοσύνη, την ευγένειά και το υψηλό αισθητικό της κριτήριο. Η Μαρία ήξερε ότι κι άλλοι σύντροφοί της τη θεωρούσαν βαρεμένη, αλλά δεν την πείραζε καθόλου. Αντίθετα της άρεσε πολύ.

Ήταν έτοιμη να καταρρεύσει όταν η λέξη «Β ο ή θ ε ι α!» γεννήθηκε απ' τα χείλη της. Το αδύναμο αυτό κάλεσμα, είχε αποδέκτη τ' αυτιά του εικοσιπεντάχρονου Στέφανου, άνεργου ζωγράφου που εκείνη τη στιγμή βρισκόταν ακριβώς δίπλα της.

Λίγο πριν τον σεισμό ήταν με τους δικούς του μπροστά στη Βουλή. Πετούσαν πέτρες στους αστυνομικούς σε αδέξιες εξορμήσεις για να σπάσουν τον κλοιό κι αμέσως μετά οπισθοχωρούσαν όταν εκείνοι απαντούσαν με δακρυγόνα. Του είχε φανεί παράξενο που δεν τους έριξαν δακρυγόνα απόψε. Η φωνή του είχε κλείσει και πονούσε το κεφάλι του απ' την ένταση. Αμέσως μετά τον σεισμό χάθηκε με τους άλλους.

Η πρώτη αντίδρασή του όταν άκουσε τη λέξη από “β” ήταν να προσποιηθεί πως δεν την άκουσε. Σάμπως αυτόν τον άκουγε κανείς τόσα χρόνια όταν ούρλιαζε αυτή τη λέξη, ακόμη κι όταν δεν έβγαινε ήχος απ' τα χείλη του; Προσπαθεί ν' αδιαφορήσει αλλά δεν μπορεί. Από τότε που θυμάται τον εαυτό του είναι οργισμένος αλλά ποτέ αδιάφορος.

«Τι πάθατε;» τη ρωτά κάπως ενοχλημένος αφού η οργή του στρέφεται και στους ηλικιωμένους. Στη γενιά που χαντάκωσε τη δική του και τις επόμενες γενιές.

«Φοβάμαι το σκοτάδι» του απαντά εκείνη με παιδική αθωότητα.

«Φροντίστε να το συνηθίσετε γιατί όλα σκοτάδι θα είναι από δω και πέρα. Η ζωή μας θα είναι σκοτάδι!» ξεσπά με ειρωνική αυθάδεια στην άγνωστη γυναίκα λες κι αυτή οργάνωσε την οικονομική εξαθλίωση των λαών, αυτή πέταξε τους φτωχούς αυτού του κόσμου στα νύχια των χρηματιστών!

Το μετανιώνει γρήγορα αφού δεν είναι στη φύση του η σκληρότητα κι η ειρωνεία κι ας το κρύβει σχεδόν απ' όλους.

Κάνει ένα βήμα προς το μέρος της κι ακούει τον εαυτό του : «Μη φοβάστε, κρατήστε το χέρι μου...»

Η Μαρία σχεδόν ξέπνοη του δίνει το χέρι της κι αυτός το σφίγγει στο δικό του. Δυο παγωμένα απ' το κρύο χέρια, δυο αφυδατωμένες παλάμες -απ' του χρόνου το μαστίγωμα η μια κι απ' τη συνεχή επαφή με τα χρώματα η άλλη-αγγίζονται κι αγκαλιάζονται σφιχτά σε πείσμα του ατομικού και συλλογικού φόβου που φουντώνει στην πλατεία. Η θέρμη της επαφής ηρεμεί κάπως τη Μαρία και ξαναβρίσκει σ' ένα βαθμό την αυτοκυριαρχία της. Με το άλλο, ελεύθερο χέρι του, ο Στέφανος χρησιμοποιεί το κινητό του σα φακό για να μπορέσουν να προχωρήσουν και φωτίζει για λίγα δευτερόλεπτα το πρόσωπό της. Μένει άναυδος!

«Εσείς!» φωνάζει με τρεμάμενη απ' τη συγκίνηση φωνή. «Είστε η κ Μαρία Κ. η φιλόλογος;»

Σαστισμένη δεν καταλαβαίνει και πολλά. «Ναι!» του απαντά αυθόρμητα «εγώ είμαι...»

Ο Στέφανος αγκαλιάζει και τα δυο της χέρια, τα φέρνει στα χείλη του και τα φιλά ευλαβικά. Τα κρατά εκεί για ώρα ακουμπώντας πάνω τους την ανάσα του σιωπηλά, ενώ ζεστά δάκρυα ξεπλένουν τα μάτια του μετά από χρόνια. Εκείνη δεν αντιδρά. Ανακαλύπτει έκπληκτη ότι δε θέλει να τραβήξει τα χέρια της. Πόσα χρόνια είχε να νιώσει ένα τέτοιο άγγιγμα που μόνο για καθαρή αγάπη μπορεί να ψιθυρίσει, χωρίς τις ετικέτες του ερωτικού, του μητρικού, ή του θεραπευτικού. Όχι, δεν είναι τίποτε απ' αυτά. Είναι αληθινή- απ' αυτές που αν είσαι τυχερός συναντάς κάποτε στη ζωή σου- έκφραση άδολης, χωρίς ανταλλάγματα, συναλλαγή ή προσδοκίες εκδήλωση αγάπης.

Εκείνη τη στιγμή η Μαρία ξεπέρασε στα εξήντα οχτώ της χρόνια το φόβο της για το σκοτάδι. Σε μισή ώρα η βλάβη αποκαταστάθηκε. Ο κόσμος φώναζε συνθήματα σχεδόν όλη τη νύχτα. Ο εξοντωτικός για τους αδύναμους κρίκος του συστήματος προϋπολογισμός τελικά ψηφίστηκε από τους βουλευτές της Κυβέρνησης Συνασπισμού. Γίνανε επεισόδια, τραυματισμοί και συλλήψεις.

Όταν ο Στέφανος έβγαλε το σκούφο του, η Μαρία αναγνώρισε τον παλιό μαθητή της. Τον είχε μόνο μια χρονιά γιατί άλλαξε σχολείο. Ήταν απ' τα παιδιά που δε λησμονούνται

όσα σχολεία κι αν αλλάξεις. Μοναχικός και θλιμμένος, ζούσε με τη γιαγιά του- για τους γονείς του δεν ήξερε κανείς τίποτε- και ξεχώριζε εξαιτίας της ευφυΐας του και μιας σπάνιας καλοσύνης που δύσκολα συγχωρείται από συμμαθητές και καθηγητές. Έψαχναν ευκαιρία να τον διώξουν και τον κατηγόρησαν για προτροπή σε καταλήψεις. Η Μαρία ήταν η μόνη απ' τον Σύλλογο καθηγητών που δεν ψήφισε την αποβολή του.

Φυσικά δεν έμαθε ποτέ ότι αυτή ήταν η μοναδική καθηγήτρια που αγάπησε και χάρη σ' αυτήν δούλεψε σκληρά για να μπει στη Σχολή Καλών Τεχνών, ότι δεν είχε περάσει ούτε μια μέρα από τότε που έφυγε απ' το σχολείο χωρίς να σκεφτεί την εικόνα της, δίχως να θυμηθεί τα λόγια της για την τέχνη και την ομορφιά. Κι όταν πριν από έξι μήνες τον απέλυσαν απ' τη δουλειά του, αυτήν σκέφτηκε για να πάρει κουράγιο. Τότε κατάλαβε γιατί αυτή η γυναίκα βρέθηκε δίπλα του. «Κανένας αγώνας δεν πάει χαμένος. Μόνο αυτός που δεν έγινε». Θυμήθηκε τα λόγια που τους έλεγε μέσα στην τάξη: «Ποτέ μην απογοητεύεστε απ' τους ανθρώπους ακόμη κι αν είναι γκρίζοι και σκοτεινοί. Κάπου κρυμμένο θα βρείτε το φως τους και τότε θα μιλήσουν τα χρώματα...»

Η Μαρία κρυολόγησε άσχημα εκείνη τη νύχτα κι έμεινε στο κρεβάτι για δέκα ημέρες. Τη φρόντισε ο Στέφανος ο οποίος έζησε μαζί της όλα τα επόμενα χρόνια μέχρι το τέλος της ζωής της. Στη γειτονιά είχε βγει η φήμη ότι η Μαρία αποφάσισε στα γεράματα να διασκεδάσει με νεαρούς. Πολλά βράδια όταν αυτός της έδειχνε κάποιο σχέδιο ή ζωγραφιά του, αυτό το επαναλάμβαναν σαν ανέκδοτο και γελούσαν με την ψυχή τους.

Η **Ελένη Κοφτερού** είναι γεωπόνος. Γεννήθηκε στην Αριδαία Πέλλας. Μεγάλωσε και σπούδασε στη Θεσσαλονίκη, ενώ τώρα ζει και εργάζεται στην Καλαμάτα. Κείμενά της έχουν δημοσιευτεί στο διαδίκτυο καθώς και στο ηλεκτρονικό περιοδικό “Λογοτεχνικό Μπιστρό της Στέλλας”. Την περυσινή χρονιά συμμετείχε με το διήγημά της: ‘Η Αποκλειστική’ στην ηλεκτρονική συλλογή διηγημάτων: «Δήγμα Γραφής» - Μια ντουζίνα και τρία διηγήματα.

Στέφανος Λίβος

Μες στο σκοτάδι κρύβεται το φως

ΣΑΝ ΝΑ ΤΟ ΎΧΩ ΤΑΜΑ, ΠΗΓΑΙΝΩ ΚΑΘΕ ΠΡΩΙ ΣΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ. Βρέχει χιονίζει, πάω και επισκέπτομαι τον τάφο του Κανέλου, του μέντορα του Λουκάνικου, που ήταν ο δικός μου μέντορας. Όπως πάνε οι άνθρωποι και αποδίδουν τιμές στους τάφους των προγόνων τους, έτσι πάμε κι εμείς.

Χρωστάω πολλά στο Λουκάνικο. Τι πολλά... Τα πάντα. Έχασα τη μάνα μου νωρίς, απ' όταν ήμουν κουτάβι. Την πάτησε ένα αμάξι στην Πανεπιστημίου και ούτε που σταμάτησε για να την μαζέψει. Εντάξει, εδώ, θα μου πεις, πατάνε ανθρώπους και δεν σταματάνε. Άτιμη φάρα οι άνθρωποι.

Έτσι, έγινα αδέσποτο και άρχισα να γυρίζω από 'δω κι από 'κει, ψάχνοντας για φαγητό, με την κρυφή ελπίδα ότι κάποιος άνθρωπος θα βρεθεί και για μένα, να μου δώσει ένα σπιτικό. Δεν βρέθηκε. Βρέθηκε όμως ο Λουκάνικος. Με βρήκε έξω από το «Θανάση», να περιμένω να μου πετάξουν κάνα κομμάτι κερπάμπι.

«Έλα εδώ», μου είπε. «Μην αφήνεις τους ανθρώπους να νομίζουν ότι έχεις την ανάγκη τους. Θα σε πάω εγώ αλλού.»

Με πήγε στους φίλους του. Σε μια γειτονιά που του έβγαζαν φαγητό γιατί τον θεωρούσαν μάγκα και όχι αδέσποτο. Κι ήταν μάγκας. Δεν ήθελε να βλέπει σκυλιά να παρακαλάνε για ένα ξεροκόμματο. Γι' αυτό με μαζέψε. Γι' αυτό με πήγε εκεί που πήγαινε και ο ίδιος. Γι' αυτό μοιράστηκε το φαγητό του μαζί μου. Με τον καιρό, έγινε ο δάσκαλός μου. Με μάθαινε πώς να επιβιώνω στην Αθήνα με αξιοπρέπεια. Πώς να μην έχω αφεντικά πάνω απ' το κεφάλι μου. Μου μιλούσε για την ελευθερία και τον αλληλοσεβασμό.

Αργότερα, κατάλαβα ότι έψαχνε το διάδοχό του. Απ' όταν έγινε γνωστός σε περιοδικά και εφημερίδες, και του έκαναν αφιερώματα σε όλο τον κόσμο, είχε αρχίσει να φοβάται ότι κάτι κακό θα του συμβεί. Ότι κάποιος θα του στερήσει την ελευθερία του, ότι κάποιος φιλόζωος θα τον μαζέψει για το καλό του. Τελικά, κανείς δεν τον μαζέψε. Παρέμεινε

ελεύθερος, μέχρι που τον βρήκε μια κρότου – λάμψης, και από κακή του τύχη, όπως πήγε να ξεφύγει, τον βρήκε και το κύμα μιας μολότοφ. Άρπαξε φωτιά και άρχισε να τρέχει, και όπως έτρεχε, άρχισε να τρέχει και η ψυχή του, για να τον προλάβει. Δεν τον πρόλαβε τελικά. Έσβησε ο Λουκάνικος, πριν του σβήσει τη φωτιά ένας ΜΑΤατζής.

Τέλος πάντων, τι τα θυμήθηκα κι αυτά τώρα; 6 μήνες πάνε ακριβώς, αλλά όποτε έρχομαι στο Σύνταγμα, είναι σαν να τα ξαναβλέπω μπροστά μου. Να, εκεί έγινε, στο πεζοδρόμιο μπροστά από τον Άγνωστο Στρατιώτη. Μια τέτοια νύχτα όπως η σημερινή. Διαδήλωση και φωνές. Συνθήματα και κόντρα συνθήματα. Και οι ΜΑΤατζήδες να κοιτάνε παρατεταγμένοι. Κοπρίτες που καμώνονται τα λυκόσκυλα. Περιμένουν την αναμπουμπούλα για να δαγκώσουν. Όπως είχαν κάνει κι εκείνο το βράδυ. Μήπως και σήμερα δε θα κάνουνε τα ίδια;

Πάω εγώ, τους γαυγίζω, περνάω ανάμεσά τους, ξαπλώνω δίπλα τους. Έτσι με έμαθε ο Λουκάνικος να κάνω. «Θα γελάσεις όταν τους μυρίσεις. Θα καταλάβεις πόσο πολύ φοβούνται», μου έλεγε. Είχε δίκιο. Δυο τρεις είναι αυτοί που δεν φοβούνται. Οι άλλοι είναι έτοιμοι να το βάλουν στα πόδια. Έτσι και τους φωνάζεις *τρέχα*, ούτε εγώ δε θα τους φτάνω, που είμαι και κόκερ σπάνιελ.

Ωπ.. τι είναι αυτό; Κάτι ακούω. Έρχεται από το έδαφος. Από πολύ χαμηλά. Σαν βουή ακούγεται. Κι όλο δυναμώνει. Αρχίζω να γαυγίζω δυνατά. Δεν ξέρω για τι ακριβώς, αλλά καλού κακού γαυγίζω. Με κοιτάνε όλοι, αλλά δεν με παίρνουν στα σοβαρά. Μόνο σκύβουν και μου χαμογελούν.

Να 'το, έρχεται στην επιφάνεια.

Η λέξη *σεισμός* μεταφέρεται από στόμα σε στόμα, και όσο κρατάει το ταρακούνημα, τόσο αυξάνεται η ένταση των φωνών. Αρχίζουν να τρέχουν πανικόβλητοι οι άνθρωποι. Μόνο οι ΜΑΤατζήδες στέκονται ακόμα ακίνητοι. Σείεται η γη σαν να γλίστρησε απ' του Άτλαντα τα χέρια και να την έπιασε τελευταία στιγμή.

Ωπ. Σκοτάδι. Τι έγινε; Γιατί σβήσανε τα φώτα; Και γιατί δεν ακούγεται τίποτα; Καλά το φως, αλλά ποιος έκλεισε τον ήχο; Αυτοί που έτρεχαν πανικόβλητοι σταμάτησαν και ούτε που κουνιούνται. Δε μιλάνε καν. Τι ησυχία είναι αυτή;

Προσπαθώ να διακρίνω τι γίνεται στο σκοτάδι. Ο κόσμος αρχίζει πάλι και βρίσκει τη μιλιά του. Τώρα όμως ψιθυρίζει, δεν φωνάζει. Μέσα στο σκοτάδι, αρχίζουν και φαίνονται μερικές πυγολαμπίδες. Όχι. Αναπτήρες είναι. Ο κόσμος ανάβει αναπτήρες σαν να είναι σε συναυλία. Και όσο περνάει η ώρα, βλέπω ότι ανάβουν και φωτιές. Αυτοί που είχαν μαζί τους μολότοφ τις βγάζουν απ' τις τσάντες και ανάβουν μικρές φωτιές. Ο κόσμος μαζεύεται γύρω τους για να ζεσταθεί.

Ένας ΜΑΤατζής πλησιάζει δειλά δειλά με έναν μικρό πυροσβεστήρα και τον προσφέρει σε έναν αναρχικό που μόλις έχει ανάψει μια φωτιά. *Για να μη γίνει καμιά στραβή και πιάσετε φωτιά.*

Ο μαυροφορεμένος νεαρός με τα μούσια τον κοιτάει διεξοδικά, πριν του ψιθυρίσει *Σ' ευχαριστούμε*, και, όπως πάει να φύγει ο ΜΑΤατζής, τον καλεί αν θέλει να μείνει μαζί τους.

«Ας κάνουμε μια ανακωχή για λίγο».

Ο ΜΑΤατζής ξαρματώνεται την εξάρτυσή του και κάθεται δίπλα του. Δίπλα και σε άλλους ανθρώπους που δεν γνωρίζει, σε ανθρώπους που δεν γνωρίζονται μεταξύ τους. Σιγά - σιγά, και οι άλλοι ΜΑΤατζήδες με πυροσβεστήρες σμίγουν με τους ανθρώπους σε άλλες εστίες.

Αρχίζουν οι άνθρωποι να μιλάνε. Κι όπως μιλάνε, καταλαβαίνει κανείς ότι μιλάνε με την καρδιά τους. Μέσα στο σκοτάδι, οι παρωπίδες δεν κρύβουν τίποτα. Ο ΜΑΤατζής τους λέει πόσο δύσκολο είναι να υπακούει σε εντολές με τις οποίες διαφωνεί, πόσο εύκολα χάνει τον έλεγχο προκειμένου να επιβληθεί και πώς παλεύει να τα βγάλει πέρα με το μισθό του. Ο αναρχικός του λέει συγκαταβατικά ότι καταλαβαίνει πόσο εύκολα χάνεται ο έλεγχος και ότι συμεριζεται τις οικονομικές του δυσκολίες γιατί περνάει κι αυτός τα ίδια. Τα ίδια λένε ουσιαστικά. Όποιος και αν μιλήσει, τα ίδια λέει.

Ο Γιώργος, που είναι άνεργος εδώ και δυο χρόνια, είπε με παράπονο και ένα δάκρυ σε αναμονή ότι το πεντάχρονο παιδί του έχει να πει γάλα από τότε που θήλαζε τη μάνα του.

Η Αρετή εξομολογήθηκε ότι για να βγάλει τα διδάκτρα της σχολής της αναγκάστηκε κάποια στιγμή να κάνει βίζιτες, αλλά γρήγορα κατάλαβε ότι δεν μπορούσε να συνεχίσει, κι έτσι παράτησε τη σχολή της και τώρα καθαρίζει σπίτια.

Ο Μανώλης τους είπε ότι μόλις γύρισε από το εξωτερικό, παρόλο που είχε βρει εκεί μια πολύ καλή δουλειά. Προτιμούσε να πεθάνει φτωχός στη χώρα του, παρά να πλουτίζει μακριά από τη χώρα του που φτώχαινε.

Ο Γεράσιμος έκλαιγε γιατί φοβόταν ότι από μέρα σε μέρα θα έχανε τη μητέρα του από καρκίνο στο πάγκρεας. Εδώ και δύο μήνες δεν είχε πάρει τα φάρμακά της γιατί ούτε το ΙΚΑ ούτε και αυτή μπορούσαν πλέον να τα αγοράσουν.

Ο Φώτης τους είπε ότι είχε μια εταιρεία γραφιστικής, κι επειδή ήθελε να είναι γενναιόδωρος με τους υπαλλήλους του, τους έδινε μεγαλύτερο μισθό απ' ό τι προέβλεπε ο νόμος. Ακόμα και όταν ξεκίνησε η κρίση, τους υποσχέθηκε ότι δε θα απέλυε κανέναν, όμως γρήγορα αναγκάστηκε να μειώσει όλους τους μισθούς προκειμένου να γίνει βιώσιμη η επιχείρησή του. Και πάλι όμως, δεν τα κατάφερε, και αφού η αγορά είχε πεθάνει, αναγκάστηκε να βάλει λουκέτο.

Η Ελένη, μέχρι πριν ένα χρόνο, ήταν υπάλληλος του Φώτη. Είπε στην παρέα γύρω από τη φωτιά ότι, αφού έκλεισε η εταιρεία, προσπαθεί να πουλήσει το σπίτι της για να πληρώσει τα χρέη της. Δεν την πείραζε πλέον αν έμενε άστεγη. Περισσότερο την ενοχλούσε που την έπαιρναν κάθε μέρα τηλέφωνο για να της υπενθυμίσουν τα απλήρωτα γραμμάτια και τις ακάλυπτες επιταγές.

Η Ελπίδα της είπε ότι αν τελικά έμενε άστεγη, θα μπορούσε να μείνει μαζί της για λίγο καιρό. Έξι μήνες άστεγη η ίδια, ήξερε πλέον καλά τα κατατόπια. Το μεγάλο της μυστικό ήταν ότι στη δουλειά της δεν γνώριζαν ότι ήταν άστεγη. Έκανε μπάνιο και έπλενε τα ρούχα της σε έναν ξενώνα και πήγαινε στη δουλειά της σαν να μην συμβαίνει τίποτα. Και παρόλο που είχε μισθό, αυτός ήταν πλέον τόσο χαμηλός που δεν έφτανε για να νοικιάσει σπίτι.

Ο Ανδρέας είπε ότι το να μείνει άστεγος ήταν μέχρι εκείνη τη στιγμή ο μεγαλύτερός του φόβος. Μέχρι εκείνη τη στιγμή, έκανε τα πάντα για να μην χάσει τη δουλειά του. Έκανε πράγματα για τα οποία μετάνιωνε και μερικές φορές έκλαιγε, προκειμένου να μην τον βάλουν σε διαθεσιμότητα. Ο Ανδρέας ήταν ο ΜΑΤατζής.

Ο Κώστας, ο αναρχικός, τον προέτρεψε να παραιτηθεί και να πάει να μείνει μαζί του, μέχρι να βρει μια άλλη δουλειά. Στην έκπληξη του Ανδρέα, ο Κώστας τον αποστόμωσε λέγοντας ότι *αν δεν ήταν ικανός να μοιραστεί αυτά που είχε, δε θα λεγόταν αναρχικός.*

Η Άννα είπε ότι δεν πιστεύει στην αναρχική θεωρία γιατί αντίκειται στην σύμφυτη ανάγκη του ανθρώπου να εξουσιάζει και να εξουσιάζεται. Ήταν απόφοιτη Ψυχολογίας, αλλά δούλευε υπάλληλος σε ένα μαγαζί με ρούχα όπου, εδώ και δύο μέρες, όμως, δεν είχε πατήσει ούτε ένας πελάτης. Το αφεντικό της ήταν πλέον περισσότερο ανέκφραστο κι από τις κούκλες της βιτρίνας. Αν δεν ανέβαινε έστω λίγο ο τζίρος στις γιορτές που έρχονταν, θα έκαναν την απογραφή στις 2 του Γενάρη και μετά θα εκποιούσαν όλο το εμπόρευμα.

«Και ποιος φταιει για όλα αυτά;» ρώτησε η Μαρία, φοιτήτρια της Γεωπονικής.

«Μάλλον εμείς», της απάντησε ο Φοίβος που τόση ώρα τη φλέρταρε με τα μάτια στο ημίφως της φωτιάς. «Όχι γιατί κάναμε κάποιο μεγάλο λάθος. Ζήσαμε όπως μπορούσαμε. Δανειζόμασταν γιατί μας έλεγαν ότι τα πράγματα πάνε καλά. Ότι θα έχουμε και αύριο δουλειά. Εγώ δεν πήγαινα ούτε στα μπουζούκια, ούτε αγόρασα ποτέ ακριβά ρούχα, ούτε οδηγώ αστραφτερό αμάξι. Από την άλλη, όμως, δεν κατήγγειλα ποτέ τον εφοριακό που μου ζήτησε να τον κεράσω *γλυκό* για να μη μου γράψει πρόστιμο για ένα πλαστό τιμολόγιο που είχα κόψει. Μπορεί όντως να παρανομήσαμε, με τον έναν ή με τον άλλον τρόπο, αλλά το κάναμε γιατί ξέραμε ότι αυτοί που έπρεπε να μας ελέγξουν παρανομούσαν περισσότερο από μας. Κι εμείς σωπαίναμε. Τρώγανε αυτοί, τρώγαμε κι εμείς τα ψίχουλά τους. Και ας μην ξεχνάμε ότι εμείς τους βάλουμε στο τραπέζι. Δεν ήρθαν με το ζόρι, δεν μπήκαν στη Βουλή με πραξικόπημα. Από την άλλη όμως, μήπως υπήρχε κάποιος άλλος αξιότερός τους που μας πρόσφερε διέξοδο και εμείς του είπαμε όχι;»

«Και τι κάνουμε γι' αυτό λοιπόν;» ρώτησε ο αναρχικός Κώστας.

«Κάνουμε αυτό που έκανες εσύ», απάντησε ο Ανδρέας. «Μου πρόσφερες στέγη ενώ μέχρι πριν από λίγο ήμουν... *ταξικός εχθρός* σου. Να βοηθήσουμε ο ένας τον άλλον λοιπόν. Σε ό,τι χρειαζόμαστε. Να ανταλλάξουμε υπηρεσίες με προϊόντα, αφού δεν έχουμε λεφτά. Ας τους γράψουμε στα παπάρια μας αυτούς τους τριακόσιους εκεί μέσα. Και σας το λέω εγώ που μέχρι σήμερα έπαιρνα εντολές από αυτούς. Αύριο όμως θα παραιτηθώ. Πώς να σε δείρω όταν μου 'χεις πει τα προβλήματά σου; Θα πάψω να υπακούω. Κι αυτό να κάνουμε

όλοι. Ότι νόμους και αν ψηφίσουν αυτοί. Τι θα κάνουν; Θα μας βάλουν όλους φυλακή; Αν είμαστε εμείς άνθρωποι στις δικές μας σχέσεις, τι έχουμε να φοβηθούμε; Ξέρεις πόσοι σαν εμένα είναι στο Σώμα; Για πλάκα θα παραιτηθούν κι αυτοί αύριο το πρωί, αν δουν ότι υπάρχει κι άλλος δρόμος.»

Ξαφνικά ήρθε το φως.

Αναψαν τα φώτα της πλατείας και οι προβολείς της Βουλής. Ο κόσμος που ήταν συγκεντρωμένος στην πλατεία, καθισμένος σε παρέες γύρω από φωτιές, γύρισε και κοίταξε προς τη Βουλή. Οι βουλευτές στέκονταν στο μπαλκόνι πάνω από τον Άγνωστο Στρατιώτη και τους κοιτούσαν. Οι Εύζωνοι ίσα που είχαν προλάβει να ανασηκωθούν από την ξάπλα τους στο σκοτάδι. Οι ΜΑΤατζήδες είχαν κοκαλώσει και αναρωτιούνταν πώς έπρεπε να αντιδράσουν. Οι πολίτες σκούπιζαν τα δάκρυά τους. Από το κρύο ή από τη συγκίνηση, δεν ξέρω. Οι αναρχικοί άπλωσαν το χέρι τους και καλού κακού έπιασαν τα σακιδιά τους.

Το ηλεκτρικό φως που ήρθε έριξε σαν σύννεφο μια παγωμάρα πάνω από την πλατεία. Δεν ήταν ότι οι άνθρωποι είχαν αλλάξει ξαφνικά. Ήταν ότι για πρώτη τους φορά είχαν υπάρξει ειλικρινείς. Μέσα στο σκοτάδι είχαν βρει το φως. Και όταν το ηλεκτρικό φως φώτισε αυτή την αλλαγή, οι άνθρωποι δεν ήξεραν πώς να αντιδράσουν.

Βλέποντάς τους ενωμένους, οι βουλευτές κοιτάχτηκαν μεταξύ τους.

«Κύριοι...», είπε ένας από αυτούς, «...αν δε με γελούν τα μάτια μου, τότε...» Δυσκολευόταν να ολοκληρώσει τη φράση του. Με μια ελαφριά υπόκλιση του κεφαλιού του, άρχισε να απομακρύνεται.

Σιγά σιγά το ίδιο έκαναν και άλλοι βουλευτές. Άλλοι με βήμα αργό, άλλοι με πιο γρήγορο, ανάλογα με το φόβο που τους προκαλούσαν οι ενοχές τους. Κανείς τους δεν κατέβηκε στην πλατεία. Όλοι μπήκαν στον Εθνικό Κήπο και φυγάδευσαν τους εαυτούς τους όπως είχαν κάνει πριν από ένα χρόνο, κυνηγημένοι. Μόνο που τώρα δεν τους κυνηγούσε κανείς. Φαίνεται, αν ενωθούν οι άνθρωποι, ούτε το στόμα τους δεν χρειάζεται να ανοίξουν για να τραπούν σε φυγή αυτοί που τους καταδυναστεύουν.

Α, ρε Λουκάνικε.. Πού είσαι να δεις αυτά που ονειρεύτηκες;

Ο **Στέφανος Λιβός** δηλώνει πολυτεχνίτης και ερημοσπίτης, συγγραφέας και απογραφέας στιγμών. Ζει στο Λονδίνο, αλλά βρίσκεται στην Ελλάδα κάθε μέρα. Το πρώτο του μυθιστόρημα «Όσα Χωράει Μια Στιγμή» κυκλοφόρησε στην ιστοσελίδα του <http://stefivos.com> σαν δωρεάν e-book, στα ελληνικά και στα αγγλικά, αλλά στην πορεία υιοθετήθηκε από τις Εκδόσεις Λιβάνη και αναμένεται να κυκλοφορήσει στα βιβλιοπωλεία λίγο πριν από το καλοκαίρι. Αυτή την περίοδο, γράφει το δεύτερο μυθιστόρημά του, με τίτλο «Ο Θησαυρός Της Βιολέτας».

Βασίλης Πουλημενάκος

Δώδεκα λουλούδια

«**Ο**Ι ΕΞΩΓΗΙΝΟΙ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ!». Τα παπούτσια του Χρήστου Ακριβόπουλου γλιστράνε στο λούστρο του ξύλινου δαπέδου οδηγώντας τον βιαστικά στη μοναδική πηγή φωτός του χώρου. Δεκάδες πράσινες και κόκκινες βολίδες από λέιζερ λούζουν την κουρτίνα του παράθυρου χαρίζοντάς της ιδιόμορφα σχέδια σαν από ταινία επιστημονικής φαντασίας. Πλησιάζει και την ανοίγει δειλά παρατηρώντας άλλη μια φορά την Πλατεία, τη πάντα γεμάτη Πλατεία παρά το γερό ταρακούνημα του Εγκέλαδου, χωρίς κεντρικό φωτισμό αλλά πλημμυρισμένη με διάσπαρτα ζωηρά φωτάκια από ανοιχτά κινητά.

«Χα! Οι εξωγήινοι βρίσκονται μέσα στη Βουλή!...», επαναλαμβάνει θριαμβευτικά.

«...τα αστέρια όμως κατέβηκαν στην Πλατεία», συνεχίζει χαμηλόφωνα.

«...και τι μέρα σηµαδιακή η σηµερινή... όλα λοιπόν θα συμβούν απόψε μέχρι και σεισμός».

Η βαριά δίφυλλη πόρτα του γραφείου του Προέδρου της Βουλής άνοιξε με θόρυβο ή ήταν το πυκνό σκοτάδι που πολλαπλασίασε την αίσθηση.

«Ποιός είναι;»

«Πρόεδρε;» Φέγγει με τον αναπτήρα του.

«Έλα Χρήστο, εσύ είσαι; Πέντε λεπτά μου είπαν».

«Πρόεδρε, ξέρεις ότι έχεις το καλύτερο παράθυρο;... Τι εννοείς;»

«Σε πέντε - δέκα λεπτά θα έρθει το ρεύμα, δηλαδή θα μπουν σε λειτουργία οι γεννήτριες και θα μπορούμε να συνεχίσουμε».

«Εμείς θα συνεχίσουμε με φως, ενώ ο κόσμος έξω θα είναι στο σκοτάδι;»

«Σιγά μην περιμένουμε να φτιάξουν τον υποσταθμό μετά από σεισμό. Έχουμε προϋπολογισμό, δεν είμαστε να τον πηγαίνουμε για αύριο».

«Σωστά...»

«Λοιπόν, πάω να δω πώς πάει. Και μαζέψου, σε λίγο θα ξεκινήσει η ψηφοφορία.»

Ο Πρόεδρος της Βουλής ακούστηκε να απομακρύνεται και να σβήνουν τα βήματά του στο βάθος του διαδρόμου. Ο Χρήστος ξανάφερε τη ματιά του στην Πλατεία που έμοιαζε με θάλασσα φουρτουνιασμένη.

«Σεισμός..., τι είναι σεισμός;», ψιθύρισε χαμένος στα διλήμματά του.

«Πέντε λεπτά... Τίποτα δηλαδή. Μισό τσιγάρο», έφυγε στον αέρα δυναμικά η πρώτη σκέψη.

«Κάτω από το γραφείο του Προέδρου υπάρχει μια καταπακτή, όλοι το ξέρουν», ήταν η δεύτερη.

Ψηλαφώντας στην αρχή, με γρήγορες κινήσεις αργότερα και με τη βοήθεια του αναπητήρα, άρχισε να κατεβαίνει τις ατέλειωτες σκάλες και τα τούνελ από το δαιδαλώδες σύστημα διαφυγής.

Η ώρα περνούσε κι ο χρόνος που είχε διαθέσιμο λιγότευε. Κατάλαβε ότι έφτανε στην έξοδο από τη μυρωδιά της ατμόσφαιρας, της υγρασίας και των δακρυγόνων. Πίσω του άναβαν το ένα μετά το άλλο τα φώτα της Βουλής, σαν ριπές που τον ακολουθούσαν. Κι έξω ήταν μια νύχτα κρύα που γλύκαινε από τις φωνές και τα χνώτα του πλήθους. Εξαφανίζει τη γραβάτα και με μόνο φως αυτό από το κινητό, μπερδεύεται με τον κόσμο - πόσο καιρό είχε να το κάνει αυτό;- , παίρνει τα συνθήματα από τους άλλους και σα να είναι άλλος ένας κι αυτός, σηκώνει το χέρι στον αέρα και -μα τι κάνει;- φωνάζει!

Φωνάζει, κραυγάζει τα συνθήματα επαναληπτικά, με τις γροθιές να σημαδεύουν τη Βουλή σαν σάρκινα πυροβόλα, σαν θύμισες ντυμένες με τα σκισμένα τζην στις πορείες, τις αφισοκολλήσεις και τις συνελεύσεις, σαν ένας παλιός, κάπου αφημένος, εαυτός. Μια σκιά παρελθοντικού χρόνου που σαλεύει στο σήμερα παίρνοντας φως και δύναμη από το σκοτάδι. Πέντε λεπτά. Που γίνανε δέκα και τα δέκα δεκαπέντε. Κάθε πεντάλεπτο είκοσι συνθήματα, είκοσι γροθιές, είκοσι ενοχές.

Αισθάνθηκε ένα μπράτσο από δεξιά να τον σκουντάει, μια γυναίκα έχασε τα γυαλιά της και του ζητούσε βοήθεια να διαβάσει ένα sms.

«ΣΤΗ ΣΟΦΙΑΣ ΧΤΥΠΑΝΕ».

«Παναγία μου, το παιδί!».

«Πάμε!».

Με τη γυναίκα από το ένα χέρι και το άλλο στο στόμα, τα χημικά δεν άφηναν ανάσες για κουβέντες. Ένα κύμα προσπαθούσε να σπάσει τα παραταγμένα ΜΑΤ πάνω από τα λουλουδάδικα και να μπει στο προαύλιο.

«Εκεί!».

Κάποια γκλομπ, το παιδί ανάμεσα, κάποιες πέτρες «εκεί» κι ένα πουκάμισο απέκτησε χρώμα επίσης από τα παλιά, για την ακρίβεια του θύμισε τα δώδεκα λουλούδια που έφερνε στη γυναίκα του στην επέτειο από τα πρώτα τους χρόνια και τα μάγουλα των παιδιών όταν έτρεχαν στο κήπο.

Πριν πέσει κάτω άναψαν τα φώτα της Πλατείας. Κάποιοι τον έδειξαν κι ο Χρήστος χάθηκε.

Ήταν μεσάνυχτα όταν στη Βουλή ξεκίνησε η κρίσιμη ψηφοφορία. Έλειπε μια ψήφος.

«Β' Αθηνών. Ακριβόπουλος Χρήστος».

«...»

«Ο κ. Ακριβόπουλος Χρήστος με επιστολή του δηλώνει ότι στην ψηφοφορία για τον Προϋπολογισμό του 2013 ψηφίζει».

Η τελευταία λέξη πάγωσε στα χείλη του Προέδρου. Στο έδρανο του Χρήστου Ακριβόπουλου ένας άφησε μια ανθοδέσμη.

Ο **Βασίλης Πουλημενάκος** κατάγεται από το Γύθειο και ζει στη Χαλκίδα. Είναι Πολ. Μηχανικός και συνηθίζει να σκαρώνει στίχους και να πλάθει ιστορίες. Το διήγημά του «Το πέρασμα στη Νίσυρο» διακρίθηκε στον 1ο διαγωνισμό διηγήματος του πολιτιστικού περιοδικού «Ως3» και διάφορα ακόμα τριγυρίζουν ανακαλύπτοντας τον διαδικτυακό κόσμο. Συμμετείχε με τον στίχο του «Αναβοσβήνει ο ουρανός» στο μουσικό e-book ποίησης αφιερωμένο στα παιδιά με τίτλο «Για ένα σου χαμόγελο» και με το διήγημα «Νυχτερινή» στο πρώτο ελληνικό συλλογικό e-book με τίτλο “Δήγμα Γραφής” που κυκλοφορεί ελεύθερα από την ανοικτή βιβλιοθήκη OpenBook.

Μαρία Ρογδάκη

Διελκυστίδα

ΕΤΣΙ ΕΙΝΑΙ ΦΙΛΕ ΜΟΥ: τα πανό είμαστε επίπεδα. Κανένα βάθος σου λέω. Κυριολεκτικά και μεταφορικά.

Έχεις δει κανένα πανό να λέει «αυτό που προτείνω έχει και κάποιες αρνητικές κοινωνικές επιπτώσεις»; Ή «η γιορτή πατάτας ίσως μαζέψει αρκετό κόσμο για ένα αξιοπρεπή χορό σε κύκλο»; Όχι. Όλοι θα είναι στη γιορτή πατάτας. Ο-Λ-Ο-Ι. Έτσι λέει το πανό. Και το πιστεύει. Κανένα περιθώριο αμφιβολίας. Όχι φίλε, όχι εδώ.

Έτσι είμαστε. Ξέρουμε μιαν αλήθεια και τη φωνάζουμε. Και την πιστεύουμε. Κανένα πανό δε διαφωνεί με όσα εκφράζει. Εκτός αν έχει σχιστεί! Χα! Θα ήταν πανό με σχιζοφρένεια!

Πλάκα - πλάκα, έτσι την πάτησα κι εγώ. Στο ίδιο Δωμάτιο χρόνια και χρόνια - ή ήταν μήνες; βδομάδες; μέρες; Δεν ξέρω, αλλά τα χρόνια ακούγονται καλύτερα! Σαν ιστορία γέρου πολεμιστή.

Όταν με πήραν από το χρωματοπωλείο ήμουν σχεδόν τετράγωνο. Τους άκουσα τότε, έφαχναν ένα όμορφο πανό, να το βάψουν κόκκινο και μαύρο για μια μεγάλη γιορτή στο δρόμο. Ή κάτι σαν γιορτή. Θα μαζευόταν κόσμος και θα είχε φωνές. Σίγουρα θα ήταν καλύτερα από τη γιορτή πατάτας!

Πολύ καμάρι.

Κι ύστερα, πριν την γιορτή, μάλωσαν ο Πάνος και η Κική. Σκέτο μαύρο χρώμα ήθελε ο ένας, να βάλει και κόκκινο ήθελε η άλλη. Και τραβούσαν από δω ο ένας, από κει η άλλη.

Κυριολεκτικά και μεταφορικά.

Και μ' έσχισαν.

Έτσι έμεινα στο Δωμάτιο. Δεν ήταν κι άσχημα. Έμεινα εκεί ν' ακούω συζητήσεις, να βλέπω ταινίες, να καταγράφω.

Μεταφορικά μόνο.

Μέχρι χτες. Χτες γράψανε πάνω μου τις πρώτες μου λέξεις.

Είναι κάτι σαν μαγικό αυτό που συμβαίνει όταν γράφονται λέξεις σε ένα πανό. Αλήθεια φίλε. Ο άνθρωπος στάζει τις λέξεις από την καρδιά του και το πανό τις ρουφάει στη δική του.

Αλλά όχι εγώ.

Που έχω σχιστεί. Κυριολεκτικά και μεταφορικά.

Δεν ήθελα να είμαι πολιτικό πανό. Πιο παλιά, στο χρωματοπωλείο όταν ήμουν, δε με ένοιαζε. Μπορώ να σου πω ότι θα το ήθελα κιόλας, γιατί είχα ακούσει κι εγώ τις ιστορίες για όλα εκείνα τα πολιτικά πανό που αγαπήθηκαν πολύ. Και πάθιασαν τους ανθρώπους.

Κι ας ήταν επίπεδα.

Αλλά στο Δωμάτιο είδα τα παιδιά να μαλώνουν για τα πολιτικά. Και δε μου άρεσε. Μια χούφτα φίλοι που πίστευαν μαζί, τελικά να σχίζονται.

Μεταφορικά μόνο. Ευτυχώς!

Ήλπιζα ότι μια μέρα θα ανακοίνωνα την επόμενη προβολή ταινίας. Ή ακόμα καλύτερα, ότι θα την πρόβαλαν πάνω μου! Αυτό ήταν το όνειρο μου όσο ήμουν στο Δωμάτιο – όχι ότι για τις ταινίες δεν μάλωναν, αλλά να, σαν φίλοι μάλωναν, αγαπημένα. Ω, αυτό θα με έκανε σ' αλήθεια πολύ ευτυχισμένο. Ποτέ πριν δεν είχα όνειρο, ξέρεις, φίλε.

Τελικά όμως βρέθηκα στη μεγάλη Πλατεία, με κόσμο πολύ. Κρατούσαν κι εκείνοι τα δικά τους πανό. Όλοι τους θυμωμένοι. Όλα τους θυμωμένα επίσης. Κουνιόντουσαν – άνθρωποι και πανό- με ρυθμό και θυμό.

Αναρωτήθηκες ποτέ τι μπορεί να συμβεί αν μαζευτούν αρκετοί θυμωμένοι άνθρωποι σε ένα μικρό χώρο; Τι μπορεί να συμβεί με όλη αυτή την άσχημη ενέργεια; Και να ξέρεις: ο

άνθρωπος που κρατάει πανό είναι πάντα πολύ πιο θυμωμένος από αυτόν που δεν κρατάει!

Είχα αράξει στα χέρια που με κρατούσαν (δεν θα σου δώσω ονόματα, είναι δύσκολες οι μέρες, άκου με!) και σκεφτόμουν πόσο πιο πολύ αγαπώ τους ανθρώπους που κρατάνε πανό από εκείνους που δεν κρατάνε. Κι ας μη θέλω τα πολιτικά συνθήματα. Τουλάχιστον ο θυμός τους είναι ειλικρινής. Και εκφράζεται. Και τον πιστεύουν. Ακόμα κι αν τους κάνει επίπεδους.

Σου το είπα, είμαι πανό με βάθος. Μεταφορικά μόνο!

Αλλά να, κάτι τέτοια σκέφτομαι πάντα και παιδεύομαι. Αφού αγαπώ τους θυμωμένους ανθρώπους γιατί να μην πιστεύω το μήνυμά τους; Γιατί να μην μπορώ να γίνω ένα μαζί τους, να δονηθώ και να ενωθώ με την καρδιά τους; Γιατί δεν απορροφώ το μήνυμα ως τη δική μου καρδιά;

Θα ήθελα να είμαι ένα επίπεδο πανό. Να παθιάζομαι όπως όλα τα άλλα που είδα απόψε στην Πλατεία.

Αλλά έχω σχιστεί.

Και η Πλατεία σχίστηκε απόψε.

Σχεδόν. Τραβιόταν από δω και από κει, σαν κι εμένα στα χέρια του Πάνου και της Κικής. Και έτρεμε. Και οι άνθρωποι φώναζαν – σα να μάλωναν, μόνο που φώναζαν όλοι μαζί.

Και μετά έπεσε σκοτάδι στην Πλατεία. Έπεσα κι εγώ, έπεσαν όλα τα πανό. Πέσανε και οι άνθρωποι.

Μόνο τα μηνύματα δεν πέφτουν ποτέ. Ό,τι κι αν γίνει σ' αυτούς που τα μεταφέρουν, ό,τι κι αν γίνει σ' αυτούς που τα κρατάνε.

Σ' ευχαριστώ που με βρήκες φίλε.

Σου αρέσουν οι ταινίες;

Η **Μαρία Ρογδάκη** γεννήθηκε και μεγάλωσε στο Ηράκλειο της Κρήτης, αλλά ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Σπούδασε Επικοινωνία και Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης στο Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών. Έχει χαθεί με τον Πάνο και την Κική, αλλά της αρέσουν ακόμα οι ταινίες.

Νικόλας Σμυρνάκης

Κάμερα αν-ασφαλείας

12/12/2012

Βράδυ, 22:30

ΣΥΝΗΘΩΣ ΟΛΑ ΤΑ ΒΛΕΠΩ ΞΕΚΑΘΑΡΑ ΚΙ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΑ. Λογικό, με αντέννα όμνι τρία Ντι Μπι. Όταν λέω «τα βλέπω όλα», εννοώ όλα, ακόμα και τη νύχτα. Ας όψεται το νάιτ βίσιον εκατό μέτρων. Έχω απόλυτη αίσθηση της πραγματικότητας, πολλές φορές και των συναισθημάτων που απορρέουν από όσα παρακολουθώ. Πώς να μην έχω με το σένσορ Σι Εμ Όου Ες, ένα προς τρία δεύτερα; Η οπτική μου γωνία είναι πάντα ευρεία, με βιού άνγκλ τουλάχιστον πενήντα μοιρών και συνήθως δε μιλάω.

Καταγράφω κι αναμεταδίδω με τρόπο αντικειμενικό σαν όλες τις κάμερες ασφαλείας. Μα απόψε το βράδυ λέω να κάνω μια εξαίρεση γιατί το αποψινό βράδυ δεν είναι σαν τα άλλα.

Η ώρα είναι δέκα και μισή. Βρίσκομαι στην πλατεία Συντάγματος, κρεμασμένη από τον στύλο τέσσερα, όπως τον ονομάζουν οι τεχνικοί του τμήματος ασφαλείας. Νομίζουν ότι είμαι εκτός λειτουργίας αλλά εγώ συνεχίζω να παρακολουθώ από δω πάνω σχεδόν τα πάντα.

Ο σεισμός που προηγήθηκε με ταρακούνησε λίγο αλλά ευτυχώς δεν έπαθα ζημιά. Η ανησυχία στην πλατεία είναι διάχυτη. Ο κόσμος αναστατώθηκε αλλά κανείς δε φεύγει. Η αναστάτωση μεγαλώνει και προέρχεται από ένα νέο σεισμό, πολλαπλών όσο και εσωτερικότερων ρίχτερ με επίκεντρο αυτή τη φορά την αναπτερωμένη ελπίδα του ανθρώπου. Ο νέος σεισμός προκλήθηκε απ' την εξής πληροφορία.

«Στρατός, μυστικές υπηρεσίες και αστυνομία συντάσσονται με τους διαμαρτυρόμενους πολίτες που βρίσκονται στους δρόμους. Οι πολιτικοί βρίσκονται υπό περιορισμό».

Αντίθετα με τον προηγούμενο σεισμό που έφερε γενική συσκότιση, αυτός προκαλεί εθνική φώτιση. Πλήθος ανθρώπων, όσο μου επιτρέπει η γωνία κλίσης μου να δω, καταφθάνουν στην πλατεία από παντού. Η νέα πληροφορία μεταδίδεται ακόμα και από τα καθεστωτικά κανάλια που έχουν καταληφθεί από τους εργαζομένους και καλούν τον κόσμο σε όλες τις πόλεις και τα χωριά να βρεθούν στις πλατείες.

Το χάωδες πια πλήθος στο Σύνταγμα δε ζητάει ελευθερία, δημοκρατία και δικαιοσύνη, δεν αγανακτεί ούτε νιώθει αδικία. Μονάχα εξιλέωση. Έχει πάρει την τύχη στα χέρια του. Χέρια που λεπτό με το λεπτό μπλέκονται σε όλο και περισσότερες ελπιδοφόρες αγκαλιές.

Οι εξελίξεις είναι ραγδαίες. Συνδέομαι με μια συνάδελφό μου, μυστική πράκτορα, την ΧΣΙ 250 που δουλεύει σαν εσωτερική κάμερα στα ενδότερα της Βουλής και μετά από άδειά της περιγράφω ό,τι καταγράφει.

Ο πρωθυπουργός έχει παραδοθεί και κάθεται με τα χέρια δεμένα πίσω από την πλάτη του σε μια αυτοκρατορική πολυθρόνα. Ανάμεσα σε εκείνον και τον εκπρόσωπο των διαμαρτυρούμενων πολιτών εξελίσσεται μια ήπιων τόνων συζήτηση. Δεν γνωρίζω τι έχει ειπωθεί μεταξύ τους νωρίτερα αλλά αν χρειαστεί η ΧΣΙ 250 θα μας διαθέσει το αρχείο της. Μεταφέρω το διάλογο από δω και πέρα:

«...δεν έχεις άλλη επιλογή. Η ομολογείς ή σε παραδίδουμε στο πλήθος. Σύσσωμο το υπουργικό συμβούλιο κρατείται στο διπλανό δωμάτιο. Οι υπόλοιποι τριακόσιοι είναι υπό περιορισμό ο καθένας στο σπίτι του. Σύντομα θα οδηγηθείτε όλοι στη δικαιοσύνη. Από εσένα όμως εξαρτιόνται όλα. Αν μιλήσεις εσύ, θα μιλήσουν όλοι. Αν δεν ομολογήσεις τώρα, καλύτερα να σκεφτείς με τι επιχειρήματα θα αποκρούσεις τον κόσμο έξω στην πλατεία».

Ο πρωθυπουργός κοιτά με τη μία κόρη του ματιού του διασταλμένη και την άλλη μισή, κατσιασμένη, σαν φοβισμένη κορασίδα που μαζεύεται μπροστά στη θέα του αυστηρού πατέρα. Τα χείλη του σμιγούν βίαια προσπαθώντας μάταια να συντρίψουν το ένα το άλλο και βγάζει μια υπόκωφη κραυγή, σαν να θέλει να υπενθυμίσει στον εαυτό του ότι οι φωνητικές του χορδές ακόμα λειτουργούν. «Τι θέλεις να πω;»,

«Την αλήθεια», λέει ο εκπρόσωπος.

«Δε γίνεται», απαντά ο πρωθυπουργός.

«Πάρτε τον», δίνει εντολή ο εκπρόσωπος και ο αρχηγός της αστυνομίας που παρατηρεί αμίλητος τόση ώρα κινεί το δείκτη και το μέσο που τώρα δείχνουν μαζί προς την ίδια κατεύθυνση. Δύο αστυνομικοί πλησιάζουν τον πρωθυπουργό. Τα μάτια του δεν συγκρατούν άλλο τον πόνο. Οι κόρες τους ξεσπάνε σε κλάματα, ο πρωθυπουργός δακρύζει, τα μάγουλα του λιπαίνονται από δυο σταγόνες ενοχής και φόβου.

«Σταματήστε, αν με πάτε έξω θα με σκοτώσουν. Θα μιλήσω που να σας πάρει ο διάολος. Θα μιλήσω».

Ο εκπρόσωπος ζητά από δύο δημοσιογράφους που είναι μαζί του, να ανοίξουν μία συνάδελφό μου, χειρός. Η φωνή και η εικόνα της μεταφέρονται σε όλους τους δέκτες πανελλαδικά. Οι συγκεντρωμένοι στην πλατεία παρακολουθούν από έναν τεράστιο προτζέκτορα.

Όλοι παγώνουν μόλις βλέπουν την εικόνα του πρωθυπουργού. Μόνο ένας δολοφόνος, ένας βασανιστής κι ένας καθεστωτικός πρωθυπουργός έχουν τη δύναμη να σπέρνουν το φόβο ακόμα και δεμένοι, ακόμα και νικημένοι.

«Τι έχετε να δηλώσετε;», ρωτάει ο εκπρόσωπος. Στην αρχή διστάζει. Είναι κι αυτός ο προβολέας που χύνει λευκό φως στο μέτωπό του. Η γωνία λήψης δεν τον κολακεύει. Το ξέρει ότι είναι γελοίο να σκέφτεται την εικόνα του μια τέτοια στιγμή, αλλά αυτού του είδους οι συνδέσεις έχουν πιάσει ρίζες στον εγκέφαλό του εδώ και χρόνια.

Οι αντιστάσεις του κάμπτονται γρήγορα, καθώς κάνοντας στο πόδι μια σιτσοδέισον ανάλινις - κόλπο που του έμαθαν στο αμερικάνικο πανεπιστήμιο που σπούδασε - συνειδητοποιεί πως στην κατάσταση που είναι, μια από τις χειρότερες επιλογές του, είναι γι' αυτόν η καλύτερη επιλογή. Μάλλον η λιγότερο χειρότερη, τουλάχιστον λιγότερο από τη χειρίστη, βλέπε λιντσοάρισμα στο Σύνταγμα ή ομολογία της αλήθειας από άλλον, πριν από αυτόν. Είναι σίγουρος ότι αυτοί οι γελοίοι εκφραστές της άμεσης δημοκρατίας θα του αναγνωρίσουν το ελαφρυντικό της άνευ όρων ομολογίας.

«Έχω να δηλώσω, ότι όλη η ιστορία της κρίσης ήταν προσχεδιασμένη εδώ και αρκετά χρόνια από πολύ υψηλά κέντρα αποφάσεων. Το χρέος κάποιων χωρών αποφασίστηκε να

ονομαστεί δυσβάσταχτο και μη βιώσιμο για να οδηγηθούν στον υπέρογκο δανεισμό ο οποίος θα ήταν αδύνατον να ικανοποιηθεί. Έπειτα οι μεγάλες δυνάμεις θα νομιμοποιούνταν να ελέγξουν τους παραγωγικούς πόρους αυτών των χωρών. Η Ελλάδα επιλέχτηκε να είναι η πρώτη χώρα κι εμείς εκείνοι που θα βοηθήσαμε να εκτελεστεί το σχέδιο».

Στην πλατεία Συντάγματος, όπως και σε όλες τις πλατείες της Ελλάδας, η δύναμη της σιωπής που επικράτησε θα μπορούσε να παρομοιαστεί μόνο με αυτήν που πηγάζει από τον πιο εκκωφαντικό κρότο. Ένα διαπεραστικό καφετί γάβγισμα τρύπησε τον άηχο τοίχο πάνω από τα κεφάλια του πλήθους. Η επίσης καφέ πηγή του γαβγίσματος λαχταρούσε κόκκινους κρότους και γκρι καπνούς, από αυτούς που τσιμπάνε τα μάτια.

«Γιατί δεχθήκατε;», ρώτησε ο εκπρόσωπος, ήρεμος όπως πάντα.

«Αναγκαστήκαμε. Αν δεν το κάναμε εμείς θα το έκαναν άλλοι. Και από τη στιγμή που οι δυνάμεις αυτές σου προσφέρουν μια δυνατότητα, δεν μπορείς να την αρνηθείς. Αν το κάνεις θα βρεθείς στην καλύτερη περίπτωση νεκρός».

«Και για πόσα αναγκαστήκατε να το κάνετε;», ο εκπρόσωπος έσταζε ειρωνεία χωρίς να διαφαίνεται ίχνος ειρωνικό στη χροιά της φωνής του.

Το κεφάλι του πρωθυπουργού βάρυνε, το αίμα στις φλέβες του γουργούρισε την ανάγκη του να βρει υγρή διέξοδο από το σώμα.

Η παγωμάρα του πλήθους είχε αντικατασταθεί από ένα μουρμουρητό που όλο και δυνάμωνε. Τα γαβγίσματα πήραν να αλλάζουν χρώμα, κοκκίνισαν απειλητικά. Η πηγή τους, για λόγους που έχουν να κάνουν με τους φυσικούς νόμους, παρέμεινε καφέ.

Ο πρωθυπουργός προσπάθησε να κρατήσει τη ψυχραιμία του: «Τι σημασία έχει; Είτε δεχόμασταν είτε όχι, πάλι τα ίδια θα γίνονταν. Με εμάς νεκρούς ή παροπλισμένους και κάποιους άλλους στη θέση μας και πλουσιότερους κατά πολλά εκατομμύρια».

«Είστε διατεθειμένοι να δώσετε τα λεφτά αυτά πίσω στους Έλληνες πολίτες; Άλλωστε, προφανώς αυτοί που σας τα έδωσαν, το έκαναν για να περικόψετε μισθούς, να επιβάλλετε φόρους και να καταρρακώσετε συνειδήσεις. Έτσι δεν πιστεύουν τα αφεντικά σας; Ότι οι

καταρρακωμένοι άνθρωποι είναι πιο εύκολα χειραγωγήσιμοι; Θα δώσετε λοιπόν τα χρήματα αυτά σε εκείνους που τα στερήσατε; Προσέξτε, αν δεν τα δώσετε εσείς, θα τα πάρουμε εμείς, αλλά αυτό είναι κάτι που δεν θα μετρήσει υπέρ σας στη δίκη. Κύριε εισαγγελέα, παρακαλώ», είπε ο εκπρόσωπος και ένας από τους κατά γενική ομολογία αδιάφθορους εισαγγελείς του πρώην ελληνικού κράτους διάβασε στον πρωθυπουργό, ενώπιον εμού και εκατομμυρίων ανθρώπων εντός και εκτός Ελλάδας - με τη συνάδελφο χειρός είχαν συνδεθεί τα περισσότερα ξένα δίκτυα - την κατηγορία εθνικής προδοσίας που του αποδιδόταν.

Το πλήθος δεν σιωπά πια. Βλέπω ξεκάθαρα τα στόματά τους να πάλλονται, οι γραμμές του προσώπου τους τεντώνονται και ελευθερώνονται εκσφεντονίζοντας κομμάτια ιδρώτα.

Μα το πλήθος ούτε και φώναζει. Στα δικά μου «αυτιά» τουλάχιστον. Το λέω αυτό γιατί έχασα το μικρόφωνό μου. Σκαρφαλωμένοι στο στύλο μου βρίσκονται τρεις διαδηλωτές οι οποίοι τραμπολίζονται τόσο δυνατά που σε λίγο δε θα έχω ούτε φακό. Δε μου μένει πολύ ζωή ακόμα. Η τελευταία σκηνή από το Σύνταγμα που πρόλαβα να διακρίνω κάπου ανάμεσα σε γη και ουρανό - με ταλαντώνουν έτσι ώστε τη μία κοιτώ τα ανόπαρκα αστέρια και την άλλη τα ξεπλυμένα ιδρώτα κεφάλια των διαδηλωτών - είναι ένας καφέ σκύλος συνοδευόμενος από καμιά πενηνταριά διαδηλωτές να εισέρχονται στη...

...no signal...

12/12/2012

Πρωί, 10:30

«Ρε συ Μάκη. Έχω ένδειξη. Η κάμερα στον στύλο τέσσερα του Συντάγματος πάλι χάλασε. Ό,τι θέλει δείχνει γαμώ την ανασφάλειά μου. Πότε θα την φτιάξεις;».

«Ρε φίλε, φράγκο δεν έχω πάρει δύο μήνες. Τα οδοιπορικά δεν τα έχω πληρωθεί οχτώ μήνες. Ρε, δεν μας είχε πει ο τσιφ ότι σε περιόδους κρίσης η ασφάλεια μπαίνει σε πρώτο πλάνο και να μην ανησυχούμε. Το μαλάκα. Άστη λοιπόν την καμερούλα να δείχνει ό,τι θέλει. Καλύτερα από το να δείχνει ό,τι θέλουν αυτοί».

«Καλά χέσ' την. Άλλωστε οι ειδήσεις είπαν ότι το βράδυ κατά τις δέκα θα γίνει σεισμός πέντε ρίχτερ. Με τόσο ταρακούνημα, τη βλέπω να χαλάει μια και καλή».

«Για δεσ ρε πώς προχώρησε η επιστήμη! Δεν ήξερα ότι έφτιαξαν και δελτίο σεισμών. Σήμερα το βράδυ είπες; Ωχ. Εκείνη την ώρα έχει συγκέντρωση στην πλατεία».

«Ωχ δε λες τίποτα. Μαλιχουλές θα γίνει πάλι. Πάντως και που μαζεύονται κάθε βράδυ ρε Μάκη, τι καταφέρνουν ρε φίλε, μου λες;».

Ο Νικόλας Σμυρνάκης αλλού γεννήθηκε κι αλλού ζει. Ποιήματα και κείμενά του έχουν παρουσιαστεί σε διάφορες εκθέσεις τέχνης και φεστιβάλ στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, ενώ έργα του διανέμονται ελεύθερα στο διαδίκτυο. Έχει τιμηθεί με τρία λογοτεχνικά βραβεία (ποίησης, μυθιστορήματος, διηγήματος). Τα διηγήματα αποτελούν μέρος της ψυχοθεραπείας του. Σύντομα θα εκδοθεί το πρώτο του μυθιστόρημα. Καταδιώκεται στον ύπνο και στον ξύπνιο του από έναν άνθρωπο σε ένα Νησί, ο οποίος του συστήνεται και ως Άλλος αλλά και ως Σκιά (όχι πολύ υπάκουη - για σκιά πάντα). Συχνά γράφει αντι γι' αυτόν στο www.facebook.com/man.of.island

Το www.IslandOfMan.me είναι ο δικτυακός τόπος που μοιράζονται. Όχι πάντα αναίμακτα.

Γιάννης Φαρσάρης

Φόβος παιδικός

ΕΙΜΑΙ ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΟΣ, ΠΟΛΥ ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΟΣ. Δύσκολη μέρα η σημερινή, πολύ δύσκολη. Συναντήσεις επί συναντήσεων, ομιλίες, τηλεφωνήματα, συσκέψεις. Όλη μέρα μιλάω και εξηγώ, κουράστηκα. Είναι κι αυτός ο κεφαλόπονος που μου τρυπάει τα μηλίγγια. Άντε να τελειώσει η σημερινή μέρα, να έρθουν τα μεσάνυχτα, να ψηφιστεί ο προϋπολογισμός, να πάω σπίτι να κοιμηθώ. Ελπίζω βέβαια να ψηφιστεί ο προϋπολογισμός, γιατί αλλιώς... Δε θέλω ούτε να το σκέφτομαι.

Πολύ φασαρία κάνουν κι αυτοί οι απ' έξω και δεν αντέχω. Έχει μαζευτεί κόσμος πολύς μου είπαν. Λαοθάλασσα. Αχ, αυτός ο λαός. Τόσα χρόνια στη νάρκωση της ευημερίας και της επίπλαστης πολυτέλειας, ξεσηκώθηκαν αμέσως μόλις πήγαμε να τους πειράξουμε τα κεκτημένα. Αχ, αυτός ο λαός. Μια ζωή αγόμενος από καιροσκόπους. Δύσκολη εποχή μου έλαχε να γίνω πρωθυπουργός. Καλομαθημένος λαός, μια ζωή του χάιδευαν τα αυτιά. Και τώρα που πρέπει να κατεδαφίσουμε λανθασμένες καθεστηκυίες νοοτροπίες ετών για να επέλθει μια νέα σωτήρια ισορροπία, αντιδρά. Δεν γίνεται όμως αλλιώς, εμείς πρέπει να προχωρήσουμε, κωφεύοντας στις αντιδράσεις. Σε τρία τέταρτα πρέπει να βγω να δευτερολογήσω στο βήμα, με τις κάμερες στραμένες πάνω μου. Μακάρι να μπορούσα να κοιμηθώ έστω δέκα λεπτά, να μου περάσει αυτός ο αναθεματισμένος κεφαλόπονος.

Κι όμως πρέπει να βγω λαμπερός και αποφασιστικός γιατί όλη η χώρα θα είναι καρφωμένη στις τηλεοράσεις. Κι αυτό το κινητό δε λέει να σταματήσει να χτυπάει. Δεν μπορώ να ασχοληθώ άλλο με τους βουλευτές που αντιδρούν. Τους μίλησα, τους εξήγησα, αλλά αυτοί δεν παίρνουν από λόγια. Κουράστηκα. Αν τολμούν, ας ρίξουν την κυβέρνηση, κι ας αναλάβουν το κόστος του παρεπόμενου χάους. Σιγά μην τολμήσουν, για τις εντυπώσεις το κάνουν, ώστε να πάνε αύριο στα καφενεία και να έχουν κάτι να πουν. Τους καταλαβαίνω από τη μια, τις κακομαθημένες ψήφους του κόσμου έχουν ανάγκη, αλλά με κουράζουν από την άλλη. *Γιώργο, πιάσε σε παρακαλώ το κινητό μου και απάντα εσύ σε όποιον καλεί. Εξήγησέ τους ότι ο πρωθυπουργός μελετάει το λόγο του και δεν θα δεχθεί κανέναν.*

Θα ρίξω λίγο νερό στο πρόσωπό μου και θα προσπαθήσω να ηρεμήσω.

Γιώργο! Γιώργο! Τι είναι αυτό; Σεισμός; Σεισμός! Παναγία μου! Τρέξε να σωθούμε, τρέξε να σωθούμε! Δεν αντέχω τους σεισμούς! Γιατί έσβησαν τα φώτα; Γιώργο πρέπει να φύγω, από παιδί δεν αντέχω τους σεισμούς.

Με έχει πιάσει ταχυπαλμία και φοβάμαι, πρέπει να βγω έξω να πάρω καθαρό αέρα, δεν αντέχω. Πανικός. Το ξέρω ότι θα με αναγνωρίσουν, αλλά δε γίνεται αλλιώς. Δεν μένω στιγμή εδώ μέσα. Δεν θα τον ξεπεράσω ποτέ αυτό τον παιδικό φόβο. Οι γονείς μου έλειπαν όταν έγινε εκείνος ο δαιμονισμένος σεισμός και άρχισε να κουνάει το σύμπαν και να πέφτουν αντικείμενα στο σπίτι από τα ράφια και τις βιβλιοθήκες. Λιπόθυμο με βρήκαν όταν επέστρεψαν.

Πρέπει να βρω κάτι να κρύψω το πρόσωπό μου. Αυτή η αντιασφυξιογόνα μάσκα είναι μια χαρά! Κι αυτό το μαύρο αδιάβροχο θα κρύψει το κοστούμι. Πάμε τώρα, φεύγουμε! Πανικός στους διαδρόμους, όλοι τρέχουν στο σκοτάδι. Ευτυχώς που δώσαμε ένα βουνό λεφτά για να παίρνουν μπροστά αυτόματα οι γεννήτριες στη βουλή. Τίποτα δε δουλεύει σ' αυτή τη χώρα. Πρέπει να βγω στον Εθνικό Κήπο, οπουδήποτε αλλού κινδυνεύω. Τρέξε γρήγορα, γρήγορα! Χαμός στις σκάλες. Ωχ, τι γίνεται εδώ; Γιατί γυρίζουν όλοι πίσω; Αμάν! Μας πήραν είδηση οι διαδηλωτές και πετάνε πέτρες. Μα τι κάνουν τα ΜΑΤ; Δουλειά τους είναι να μας προστατεύουν! Δεν γίνεται όμως, πρέπει να βγω έξω. Θα ψάξω να βρω μια πλαϊνή είσοδο. Τρέμουν τα πόδια μου.

Η καρδιά μου πάει να ηρεμήσει κάπως. Επιτέλους βρίσκομαι στην πλατεία, ανάμεσα σε κόσμο, μέσα σε χιλιάδες αναμμένα κινητά. Ευτυχώς δε με έχει αναγνωρίσει κανείς. Θα καθίσω σε ένα παγκάκι να πάρω μερικές ανάσες. Πολύ ετερόκλητο ηλικιακά το πλήθος πάντως, άλλη εικόνα μου έδιναν οι αρμόδιοι τόσες μέρες. Ωχ, αυτή η κοπέλα με πλησιάζει απειλητικά. Λες να με αναγνώρισε; Ωχ, δεν τη βγάζω καθαρή! Άσχημη η ιδέα μου να βγω στην πλατεία με τους εξαγριωμένους. Μου προσφέρει ένα μπουκάλι νερό και με ρωτάει αν είμαι καλά. Την καθησυχάζω με ένα νεύμα, γιατί υπάρχει περίπτωση να αναγνωρίσει τη φωνή μου. Πηγαίνει σε όλους τους μεγαλύτερους και τους ρωτάει αν χρειάζονται κάτι. Μπράβο στην κοπέλα, είναι δύσκολος ο φόβος του σεισμού.

Αρχίζω να περιεργάζομαι τους ανθρώπους γύρω μου. Έχω χρόνια να βρεθώ μέσα σε άγνωστο πλήθος. Συνήθως έρχομαι σε επαφή μόνο με επιλεγμένα ακροατήρια. Νιώθω όμορφα τώρα που φοράω τη μάσκα και δεν με αναγνωρίζουν. Η ατμόσφαιρα μυρίζει

ακόμα χημικά, ακούω πως είχαμε σκληρά επεισόδια πριν το σεισμό. Τι να κάνεις όμως; Στο πρόγραμμα είναι και τα επεισόδια όταν επιχειρούνται μεταρρυθμίσεις. Παράπλευρες απώλειες, σημασία έχει να σωθεί η χώρα. Λίγο παραπέρα έχει στηθεί ένα μεγάλο πηγαδάκι. Ένας μιλάει και δεκάδες ακούνε. Δεν καταλαβαίνω όμως ξεκάθαρα τι λέει. Και οι δεκάδες γίνονται εκατοντάδες, τους τραβάει σα μαγνήτης. Του έδωσαν ντουντούκα για να το ακούνε όλοι. Σηκώνομαι κι εγώ ασυναίσθητα και πλησιάζω.

Είναι ένα παλικάρακι, καμιά εικοσιπενταριά χρονών, όχι παραπάνω. Μου κάνει εντύπωση το βλέμμα του που γυαλίζει στο σκοτάδι. Όλοι σιωπούν και τον ακούν προσεκτικά. Προσπαθώ να καταλάβω τι λέει, γιατί η ντουντούκα παραμορφώνει τη φωνή του. Η φωνή του είναι σκληρή κι όμως σαγηνευτική. Εξηγεί πως φτάσαμε στην κρίση, τα λάθη του κόσμου και των πολιτικών. Μιλάει εμπνευσμένα, με λόγο στιβαρό και δομημένο. *Ποιος είναι αυτός, ρωτάω μια κυρία δίπλα μου. Είναι ο πρόεδρος των μεταπτυχιακών του Οικονομικού, μου απαντάει. Τρομερό μυαλό, αριστούχος. Μιλάει κάθε βράδυ στις συνελεύσεις της πλατείας και σαγηνεύει τον κόσμο. Βάζει το μαχαίρι στο κόκαλο, αλλά προτείνει και λύσεις. Είναι το αστέρι της πλατείας, σώπα να τον ακούσουμε.*

Και ξαφνικά μου φάνηκε πως το πρόσωπο του νεαρού έλαμψε και φώτισε την πλατεία. Ο λόγος του έγινε οραματικός και παθιασμένος. Μίλαγε στις καρδιές κι όχι στα αυτιά. Γοητεύτηκα, καθώς μιλαγε και στην δική μου καρδιά. Τέτοιους ανθρώπους χρειαζόμαστε μπροστάρηδες ως χώρα, κι όχι τους οσφυοκάμπτες πολιτικάντηδες. Ένωσα τον κεφαλόπονο να μου περνάει, μαζί με όλη την κούραση. Μια γλυκιά ενέργεια μυρμήγκιασε το σώμα μου, νιώθοντας το μέταλλο της φωνής του να με συνεπαίρνει. Το χειροκρότημα του κόσμου με ξύπνησε απ' το λήθαργο. Τον αγκάλιαζαν όλοι και τον φιλούσαν. Ασυναίσθητα τον πλησίασα κι εγώ και έσφιξα στην αγκαλιά μου. Ο φόβος μου είχε ολότελα εξατμιστεί. Έβγαλα τη μάσκα με μια νευρική κίνηση και τον κοίταξα ίσια στα μάτια. Ξαφνιάστηκε κι έκανε ένα βήμα πίσω.

Είμαι ο πρωθυπουργός της χώρας, του ψιθύρισα με δάκρυα στα μάτια. Έλα μαζί μου, ακολούθα με. Πάμε μέσα στη Βουλή, θέλω να βγεις στο βήμα και να επαναλάβεις σε όλους τα όσα είπες εδώ στον κόσμο. Ανθρώπους σαν εσένα χρειαζόμαστε για να σωθεί η χώρα.

Ο **Γιάννης Φαρσάρης** γεννήθηκε στην Ιεράπετρα το 1973. Σπούδασε Επιστήμη Υπολογιστών στο Πανεπιστήμιο Κρήτης και Εκπαίδευση Ενηλίκων στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο. Όλα τα βιβλία του διανέμονται ελεύθερα σε ψηφιακή μορφή μέσω της ανοικτής βιβλιοθήκης www.openbook.gr

Ο προσωπικός ιστοχώρος του βρίσκεται στη διεύθυνση www.open-sesame.me

Μιχάλης Χαραλαμπάκης

Ο Δούρειος Ίππος

α) Ο Αργύρης

ΟΛΕΣ ΟΙ ΔΟΥΛΕΙΕΣ ΣΤΙΣ ΟΠΟΙΕΣ ΕΡΓΑΣΤΗΚΕ, ξεκίνησαν αισιόδοξα, συνεχίστηκαν θετικά και κατέληξαν στο γραφείο του διευθυντή που στο τρίμηνο ή στο εξάμηνο, ανάλογα πόσο γρήγορο πιστόλι ήταν, θυμόταν ότι είχε κάτι να του πει: «Αργύρη μου, τα νουμεράκια σου δεν είναι καλά...», «Αργύρη μου, ήρθε η ώρα για περικοπές. Δε θα φύγεις μόνο εσύ όμως, είναι ζήτημα αλλαγής στρατηγικής της εταιρείας.», «Αργύρη μου, η ζωή είναι ένα μεγάλο θερμοκήπιο. Και μερικές φορές πρέπει να αλλάζεις τα πανιά. Δες το ως μια ευκαιρία να ανοίξεις τα δικά σου πανιά σε θάλασσες μεγάλες, γεμάτες από ευκαιρίες. Αλήθεια, σε ζηλεύω».

Με τον καιρό, έμαθε να αντικαθιστά οτιδήποτε ακολουθούσε το «Αργύρη μου» με το θόρυβο που θα έκανε το Ιντερσίτυ αν για κάποιο λόγο αποφάσιζε να κάνει μια παράκαμψη και να περάσει μέσα από το γραφείο του εκάστοτε διευθυντή που έψαχνε λέξεις για να κάνει μια απόλυση να φανεί σαν να τον φώναζε για να τον κεράσει γλυκό του κουταλιού. Το αποτέλεσμα ήταν πάντα το ίδιο και όσο διαφορετικά και αν ξετύλιγε τον εργασιακό του μίτο, πάντα κατέληγε παρέα με τον Μινώταυρο, ο οποίος τον περίμενε για να του ανάψει το τσιγάρο στην ουρά στον ΟΑΕΔ.

Ψυχολογικά προσπαθούσε να το παλέψει και κατέφευγε συχνά στο χιούμορ, κάτι που η βρετανοσπουδαγμένη ψυχολόγος του, χαρακτήρισε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να κρύψει τα συναισθηματικά του κενά και μια σοβαρή μορφή κατάθλιψης, την οποία ονομάτισε κιάλας: «Αργύρη μου, είναι φως φανάρι. Πάσχεις από αστική κατάθλιψη». Συνέχισε λέγοντας ότι αυτό συμβαίνει με την πλειοψηφία των υπόλοιπων ασθενών της με ηλικία από τα 25 μέχρι τα 35 και είναι το Άγιο Δισκοπότηρο της ψυχαναλυτικής κοινότητας στις μέρες μας και όλοι ψάχνουν για το πώς μπορεί να θεραπευτεί. Η αστική κατάθλιψη γεννήθηκε στις μεγάλες πόλεις, θρέφεται με την αποξένωση, εντείνεται με την

ανεργία και την επαγγελματική αβεβαιότητα και επωάζει τα αυγά της κάτω από θεόρατους ουρανοξύστες, γιατί θέλει σκιά, καθημερινό πότισμα και καλοσιδερωμένο λίπασμα.

Η αλήθεια είναι ότι αφαιρούνταν εύκολα, το μυαλό του πετούσε από δω και από κει, σαν άδεια σακούλα σε μέρα με δυνατό άνεμο. Ένας φίλος του γιατρός του είπε ότι πιθανώς να έπασχε από «ελλειμματική προσοχή» και να πάει από το ιατρείο του για διάφορα τεστ, αλλά η προσοχή που έδωσε στο χαρτάκι με την διεύθυνσή του ήταν ελλειμματική, όπως και ο οικιακός του προϋπολογισμός, καθώς χωρίς δουλειά δεν μπορούσε να τα βγάλει πέρα. Η τύχη του θα του χαμογελούσε όμως.

Η ΔΕΗ ήρθε στη ζωή του από το παράθυρο και κυρίως χάρη στην παρέμβαση του θείου, στον οποίο κλάφτηκε η κυρία Λουκία, η οποία δεν μπορούσε να βλέπει τον κανακάρη της, να αλλάζει τις δουλειές σαν τα πουκάμισα και την ίδια στιγμή να μην έχει ο ίδιος αρκετά πουκάμισα για να αλλάξει. Ο θείος Θανάσης και ξάδερφος της κυρίας Λουκίας, είχε ένα παλιό συμμαθητή, ο οποίος ήταν νυν υφυπουργός. Αυτός είχε βαφτίσει την κόρη ενός τομεάρχη στη ΔΕΗ και στα πλαίσια μιας «φωτογραφικής» προκήρυξης για θέση συμβασιούχου στον υποσταθμό του Συντάγματος, του έστειλε την κορνίζα του Αργύρη για να στολίσει το γραφείο του, σε περίπτωση που περάσει κανείς από το Γραφείο Προσλήψεων.

β) Ο σεισμός

Το βράδυ της 12ης Δεκεμβρίου, ο Αργύρης ήταν στον υποσταθμό του Συντάγματος, έχοντας την καθιερωμένη βάρδια της Τετάρτης. Δεν συνέβαινε και τίποτα το συνταρακτικό συνήθως τις νύχτες, αλλά αυτή τη φορά τα πράγματα έμελλε να είναι πολύ διαφορετικά. Ο σεισμός που συνέβη στις 11 το βράδυ και ενώ στην πλατεία ήταν συγκεντρωμένος πολύς κόσμος, ήταν ισχυρός και προκάλεσε την διακοπή της ηλεκτροδότησης σε κεντρικά κτίρια, όπως εκείνο της Βουλής, στο οποίο εκείνη την ώρα ψηφίζοταν ο προϋπολογισμός για το 2013. Με τους δρόμους να είναι γεμάτοι με κόσμο, ο Αργύρης μαζί με κάποιους συνάδελφους του, κατευθύνθηκαν στο κτίριο της Βουλής με τα πόδια, ανοίγοντας δρόμο ανάμεσα στο πλήθος.

Ο κόσμος ήταν πανικόβλητος, με το σκοτάδι να εντείνει το φόβο που του προξένησε ο σεισμός, ο οποίος είχε φέρει κάποιους (κυρίως ηλικιωμένους) ανθρώπους σε κατάσταση λιποθυμίας, ενώ δεν έλειπαν και οι μικροτραυματισμοί. Ο Αργύρης έχοντας την οδηγία να πάει άμεσα στη Βουλή, δεν είχε χρόνο για χρονοτριβές ούτε για βοήθεια και η φευγαλέα στιγμή που το θέαμα απήγαγε το μυαλό του, ήταν όταν έφτανε στο κτίριο της Βουλής. Η εικόνα της σκοτεινιασμένης πλατείας, στην οποία λαμπύριζαν χιλιάδες άνθρωποι κρατώντας τα κινητά τους, είτε για να τηλεφωνήσουν τους δικούς τους, είτε για να φωτίζουν το σκοτάδι τους, έμοιαζε σαν χιλιάδες πανικόβλητες πυγολαμπίδες, να είχαν καταδικαστεί για απόψε ή για πάντα να βολοδέρνουν στον κλοιό των ψηλών κτιρίων, χωρίς διαφυγή. Πριν συνεχίσει, αναρωτήθηκε τι θα είχε να πει η ψυχολόγος του για αυτό.

Η Βουλή χωρίς τα φώτα της έμοιαζε σαν ένα παρατημένο στοιχειωμένο κτίριο, στο οποίο πιθανότερο θα ήταν να συναντούσες φαντάσματα, παρά συνεδριάσεις με στεντόρειους λόγους και επιχειρήματα. Και έτσι περίπου ήταν. Οι διεργασίες στο εσωτερικό ήταν πολλές, αλλά δεν αφορούσαν επ' ουδενί τον προϋπολογισμό. Κανείς δεν το ομολογούσε εκτός εσωκομματικής ομάδας, αλλά κοινή επιθυμία όλων ήταν να διαφύγουν από το κτίριο και η ψηφοφορία να αναβληθεί, ειδικά τώρα που δεν ήξεραν τι τροπή μπορεί να είχε πάρει εκεί έξω η κατάσταση. Φυσικά κανείς δεν το έκανε. Το πολιτικό κόστος του πρώτου που θα παρατούσε τη Βουλή μια τέτοια ώρα θα ήταν τεράστιο και μη αναστρέψιμο με επικοινωνιακά τρικ μέχρι τις επερχόμενες εκλογές, οπότε κανείς δεν τόλμαγε το πρώτο βήμα.

Ούτε κάποιο κόμμα ήταν φυσικά διατεθειμένο να αναλάβει το πολιτικό βάρος μιας τέτοιας απόφασης. Τα πολιτικά αντανakλαστικά τους έφεραν ένταση ανάμεσα στα στελέχη των μεν και των δε, αλλά μόλις άρχισαν να συνειδητοποιούν ότι οι κάμερες δεν καταγράφουν και ότι ο χρόνος που ενδέχεται να πάρει για να φτιαχτεί η ηλεκτροδότηση, μπορεί να είναι και περισσότερη από όσο μπορούν να αντέξουν, άφησαν κατά μέρους το παιχνίδι των εντυπώσεων και μίλησαν ο ένας στον άλλο με αμεσότητα και φιλικό τόνο. Όλοι συγκεντρώθηκαν στα κεντρικά έδρανα, ακόμα και εκείνοι που η φωνή τους δεν ακουγόταν συνήθως, εδώ της δόθηκε βήμα και όλοι έβαλαν κάτω τις προτάσεις τους για κοινή διαφυγή.

γ) Ο Δούρειος Ίππος

Το σχέδιο δεν περιελάμβανε ένα γιγάντιο άλογο με ροδάκια το οποίο θα προσπέραγε την πλατεία, χωρίς κανείς να αναρωτηθεί από πού ξεφύτρωσε. Το ζήτημα ήταν να περάσουν απαρατήρητοι και οι πιο απαρατήρητοι άνθρωποι εκείνη την βραδιά ήταν οι αστυνομικοί που είχαν εισχωρήσει στη Βουλή για περαιτέρω περιφρούρηση, αλλά και οι τεχνικοί της ΔΕΗ που έρθει για να διορθώσουν τις βλάβες. Πήραν τα μέτρα τους όσον αφορά την άκρα μυστικότητα της επιχείρησης (κατά τη διάρκειά της, αλλά και μετά) και προχώρησαν.

Αντί για σιδερωμένα κοστούμια και ακριβές γραβάτες, οι πολιτικοί μας ντύθηκαν με κόκκινα κράνη και λερωμένες φόρμες εργασίας με τιράντες που έγραφαν «ΔΕΗ», ενώ οι πιο μεγαλόσωμοι αναγκάστηκαν να κουβαλήσουν και μερικές βαριές κούτες με εργαλεία. Οι υπόλοιποι έβαλαν τις στολές των αστυνομικών με σαφείς εντολές όταν βγουν από την Βουλή να πάνε με συντεταγμένο βήμα προς το σημείο συγκέντρωσης, κάνοντας μάλιστα πρόβες βήματος στους διαδρόμους με μαέστρο των αρχηγό των αστυνομικών δυνάμεων. Στα σημεία συγκέντρωσης, θα τους περίμεναν κλούβες για να τους μεταφέρουν στα σπίτια τους.

«Μην φτιάξετε την ηλεκτροδότηση στο κτίριο πριν τις 2.» Το τηλεφώνημα από τον αρχηγό του υποσταθμού στον προϊστάμενο του Αργύρη ήταν σαφές και ήταν από τα τηλεφωνήματα τα οποία τα ακούς αν θέλεις να έχεις το κεφάλι σου ήσυχο. Έμπειρος ο προϊστάμενος, ακολούθησε την εντολή χωρίς να κάνει περιττές ερωτήσεις και συντόνισε την ομάδα του ώστε το πρόβλημα να λυθεί στις 2 ακριβώς. Η ανάνηψη του εξωτερικού φωτισμού της Βουλής έκανε για κάποιο λόγο το πλήθος να ζητωκραυγάσει, ένα μεγάλο ποσοστό του οποίου είχε μείνει εκεί να περιμένει τις εξελίξεις. Η ενημέρωση ότι λόγω της καθυστερημένης επαναφοράς της ηλεκτροδότησης, η ψηφοφορία είχε αναβληθεί και ότι οι βουλευτές είχαν ήδη αποχωρήσει από το χώρο όξυνε τις αντιδράσεις, αλλά η κούραση της βραδιάς ήταν τόσο μεγάλη που οι εστίες έντασης υποχώρησαν, με τον κόσμο να φεύγει μαζικά.

δ) Η συνεδρίαση του ενός

Ο Αργύρης φορώντας το κοστούμι που του παρέδωσε ένας βουλευτής αντίστοιχου αναστήματος σε αντάλλαγμα για την φόρμα εργασίας του, παρέμενε εντός της ηλεκτροδοτημένης Βουλής για να διορθώσει και τις τελευταίες εκκρεμότητες στον χώρο των συνεδριάσεων. Όντας για κάποια λεπτά μόνος εκεί, αποφάσισε να ανέβει στο πόντιουμ να δει για λίγες στιγμές τα έδρανα με τα μάτια των βουλευτών. Αντί για άδεια έδρανα, τα φαντάστηκε όλα γεμάτα, με όλα τα βλέμματα να κρέμονται από τις λέξεις του. Το σκέφτηκε λίγο, ζήτησε λίγο παραπάνω χρόνο από τον αόρατο προεδρεύοντα, ενώ ήπιε αργά και σταθερά το νερό από το ποτήρι.

Απευθύνθηκε στους συναδέλφους του με ήρεμη φωνή, ενώ στην ατζέντα του, ξεχωριστό χώρο είχε η πρόταση για την μείωση των οπλικών συστημάτων, το κόστος των οποίων βαραίνει κάθε ετήσιο προϋπολογισμό με υπέρογκα ποσά. Με νούμερα και μαθηματική λογική, εξήγησε πόσα χρήματα μπορούν να εξοικονομηθούν, από αυτή μονάχα την κίνηση και τι αντίκτυπο θα έχουν στην διατήρηση των μισθών στα ίδια επίπεδα, με τα επιδόματα ανέγγιχτα, χωρίς την ίδια ώρα να πρέπει να γίνουν μαζικές απολύσεις. Έκλεισε τα μάτια και φαντάστηκε τους συναδέλφους να σηκώνονται από τα έδρανα για να τον επευφημήσουν, όλοι με τα κοστούμια τους, όπως και αυτός, σαν ο πρώτος του λόγος να ήταν και η διαδικασία μύησης του στο νέο του αξίωμα και τη νέα καριέρα που του παρουσιαζόταν.

Η ψήφιση του πραγματικού προϋπολογισμού αναβλήθηκε τελικά για μερικές μέρες για να γίνουν εργασίες αποκατάστασης της Βουλής, η οποία παρουσίασε εκτεταμένες ρωγμές, μετά το σεισμό. Στην ψηφοφορία που έγινε στην 17η Δεκεμβρίου, εγκρίθηκαν τα νέα μέτρα, μέσα από τα οποία ανακοινώθηκε η περαιτέρω μείωση του βασικού μισθού, με γενίκευση του θεσμού της εφεδρείας και της ημι-απασχόλησης στις ΔΕΚΟ, σε συνδυασμό με εκτεταμένες απολύσεις προσωπικού.

Τρεις μέρες μετά, ο προϊστάμενος κάλεσε τον Αργύρη στο γραφείο για να τον κεράσει ένα “γλυκό του κουταλιού”.

Η πόλη και το τοιμέντο, οι άνθρωποι και οι ιστορίες τους, τα δίπολα και οι αντιθέσεις, οι συμπώσεις και οι εναλλακτικές πραγματικότητες, είναι κάποια από τα πράγματα που τον εμπνέουν και είναι κάποιες από τις θεματικές πάνω στις οποίες ξεδιπλώνει τον συγγραφικό του λόγο, στον οποίο συνυπάρχουν η φαντασία, το χιούμορ και οι διαρκείς ανατροπές της πλοκής και του ύφους. Κείμενα του υπάρχουν στον διαδικτυακό του χώρο urbanpoetic.wordpress.com τον οποίο δημιούργησε το 2009, ενώ γράφει και στην εφημερίδα πόλης Monitor του Ηρακλείου Κρήτης, όπου και γεννήθηκε πριν από 29 χρόνια. Συμμετείχε στο συλλογικό e-book «Δήγμα Γραφής» με το διήγημα «Πεθαίνεις μόνο μια φορά».

ISBN 978-960-99990-2-1

9 789609 999021 >